

I. ČLTK REVUE

DAVID KOTYZA
NEDÁVÁM RADY SHŮRY

KOLIK BUDE
NA INVESTICE?

PLECHOVÝ DRÁK
KAM S NÍM?

BJK CUP

**NEMILOSRDNÁ
MARKÉTA**

01/2022
www.cltk.cz

ZALOŽEN 1893

I.ČESKÝ LAWN-TENNIS KLUB PRAHA OFICIÁLNÍ PARTNEŘI

Vivus
Domy plné života

ambicore

Pankrác a.s.

J&T BANKA

ALLINEX

ISO PRAHA
STAVEBNINY

ČPP
VIENNA INSURANCE GROUP

Mizuno

PRA
PRA
PRA
PRA
GUE
GA
G

MORAVIA STEEL

BECHYNĚ
HODINÁŘSTVÍ

noncore

smartwings

CHEMOPROJEKT

ASTRONSTUDIO

Babolat

insio
SOFTWARE

zenova

ADVANTAGE
CARS

VICTORIA
Vysokoškolské sportovní centrum MSMT

**NÁRODNÍ
SPORTOVNÍ
AGENTURA**

PTS
Pražský tenisový svaz

GOLF

Resultina

PRAHA
7

Praha
Přízeňský Prazdroj

smart-CON
be connected

CRANE CONSTANCY CAPITAL

protenis

Peach

Vážení členové klubu, milí tenisoví příznivci.

Vítejte v nové sezoně, věřme, že necovidové a ekonomicky ještě snesitelné. Letos jsme se rozjeli zobra a velmi brzy. Způsobila to nutnost předčasné demontáže některých hal kvůli konání zápasu Česká republika – Velká Británie v BJK Cupu a pár dní poté i prvomájový start 22. ročníku ATP Challengeru v kombinaci s turnajem ITF žen. Znamenalo to pro nás nejen zvýšené finanční náklady, ale i velké úsilí vynaložené k tomu, abychom uspokojili klienty se zájmem o zimní hraní. Zdá se však, že jsme vše poměrně bezproblémově zvládli.

Jsem rád, že jsme za to byli i odměněni, a hned dvakrát. Skvělými výkony Markéty Vondroušové v BJK Cupu; zhostila se role týmové jedničky jako zkušená matadorka a dvěma body v singlu (a společně s Karolínou Muchovou i třetím bodem v rozhodujícím deblu) zajistila českému týmu postup do listopadové finálové skupiny. Ostatně i skutečnost, že máme v českém týmu tři štvánické hráčky (tou třetí byla Tereza Martincová), ve mně vyvolala patřičnou hrdost. Druhým pozitivem, tak trochu okolnostmi vynuceným, byla rekonstrukce dvou již téměř zdevastovaných šaten pro trenéry a závodní hráče, a to na účet Českého tenisového svazu. Za to chci jeho prezidentovi Ivo Kaderkovi poděkovat.

Do konce května by měla být dokončena rekonstrukce bazénové dlažby, a tak letní dny už přivítáte s možností osvěžení. Tedy ti z vás, kteří úspěšně podělí svůj čas mezi práci, sport a odpočinek. Zároveň rozjedeme Non profi Cup; milovníky soutěžení tímto vyzývám, aby se nejen přihlásili, ale poté i dodržovali dohodnuté termíny zápasů.

Mám příjemný pocit, že jsme na sezonu připraveni, a věřím, že si ji všichni naši členové i návštěvníci areálu užijí ve zdraví a navzdory špatným zprávám o nehorázných cenách energií a dalším zdražování i v optimistické náladě.

Vladislav Šavřda,
generální manažer I.ČLTK Praha

editorial

VYUŽIJME PODMÍNKY. MÁME JE!

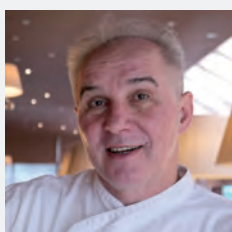
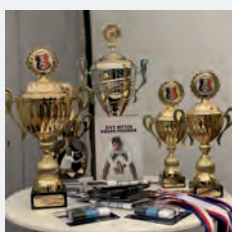
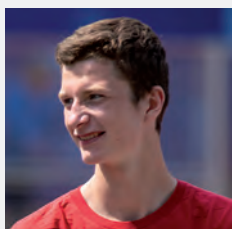
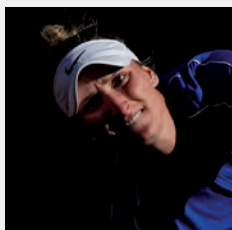
Vývoj počtu hráčů do 14 let na celostátním žebříčku ČTS je za poslední tři roky znepokojující. Po sérii covidových restrikcí se sice soutěže vrací do normálu, počet aktuálně evidovaných hráčů mladšího a staršího žactva však klesl o třetinu! A predikce dalšího vývoje nemusí být příznivá; nůžky výkonnostní úrovně se pravděpodobně budou vlivem ekonomické, respektive energetické krize dále rozvírat. Nastavený trend přípravy dětí si tak bude moci dovolit jen ekonomicky silnější část společnosti. Důsledkem bude zkrácení tzv. identifikace talentu; jinými slovy to bude znamenat, že kdo na to má, hraje víc a bude prostě lepší! V mezinárodním měřítku to může mít fatální následky. Budoucnost ukáže, jak se s těmito aspekty dokážeme vypořádat.

Pokračování na str. 30

ODEŠEL VÁCLAV SLABOCH...

Některé zprávy jsou bohužel smutné. Na začátku května odešel věrný štvaničák a velký pamětník I.ČLTk Václav Slaboch (+83). Svého času byl s Milanem Kocábem nejlepším amatérem v klubu. „Budu si ho pamatovat jako tenisového džentlmena s klasickými údery, ale hlavně přívětivého, vzdělaného a moudrého chlapa, který mluvil německy, anglicky a francouzsky. Ohromně miloval tenis a do posledních chvil života mezi nás chodil,“ vzpomíná na něj Petr Levý. Spolu s Petrem Strouhou mu po mrtvici, která ho před lety postihla, pomohli k návratu do běžného života, díky jejich péči začal znovu chodit. A mohl si tak zajít nejen na pivko, ale i na milovanou štvaniči. Chodil do klubu na masáže, do restaurace, dívat se na tenis. Kdo jste ho znali, vzpomeňte na něj.

OBSAH

- 03** | Závěr Prague Open (v singlech) bez Čechů
- 06** | Babytenisté sbírali i vyhrávali mistráky
- 08** | Galerie Prague Open
- 10** | Extraligu potopila zranění
- 14** | Budou peníze na investice?
- 16** | BJK Cup: Nemilosrdná Markéta
- 18** | Dokonalý malý centr
- 20** | Nedávám rady shůry, říká David Kotyza
- 22** | Maturita být musí (Filip Hanzelín)
- 24** | Kam s „plechovým drakem“?
- 26** | Mami, tati, chci hrát tenis (Anička Podlahová)
- 28** | Děti slyší na poháry
- 32** | Hrajte o víkendech, radí Jaroslav Jandus
- 36** | Mamky na recepci
- 38** | Šéf v kuchyni (Jovo Savič)

Finalisté čtyřhry Adam Pavlásek a Andy Paulson – jediné české zastoupení ve finálovém víkendu ATP Challengeru

Po Prague Open se nabízí tradiční otázka: O kom za pár týdnů uslyšíme?

NENAPLNĚNÉ POSLÁNÍ

Není každý rok posvícení; nová Vondroušová nebo Muchová se nerodí na objednávku a o Hernychovi s Minářem to platí jakbysmet. A tak se letošní Prague Open pod hlavičkou I.ČLTK povedl, ale něco mu chybělo. Češi (v singlu) ve finálovém víkendu. „Smůla, že se pro zranění odhlásil Macháč, byl by jedním z favoritů turnaje, Rosolovi s Forejtkem chyběl krůček do čtvrtfinále,“ posteskl si nad 22. ročníkem Prague Open ředitel ATP Challengeru Vladislav Šavřda.

Na Štvanici se v prvním květnovém týdnu servíroval tradiční koktejl. Challenger opět doplnila „šedesátka“ ITF žen pod křídly Tomáše Petery a k vidění byl zajímavý mužský i ženský tenis. Taky v podání domácích benjamínků, z nichž někteří myslí vysoko. V dívčí části turnaje třeba loňská vítězka juniorky na Roland Garros Linda Nosková nebo o rok mladší štvanický talent

Nikola Bartůňková. Škoda, že je los svedl už v prvním kole.

Niki v něm o víc než dvě stě míst žebříčkově lépe postavenou soupeřku smetla dvakrát 6:1 a určitě si dělala naděje na větší úspěch než „jen“ postup do druhého kola. Vždyť do Prahy přijela z Turecka, kde díky volné kartě okusila turnaj WTA Tour a vzápětí hrála

finále „šedesátky“. Na Štvanici ji však ve druhém kole zastavila výborně hrající Polka Chwalinská (6:3, 6:0), pozdější vítězka, jež v turnaji neztratila ani set a ve finále porazila nasazenou jedničku Gruzínku Gorgodzeovou 7:5, 6:3.

„Druhá sada byla pro Niki krutá, ale je to pro ni další užitečná zkušenost. Snažila se hrát za každou cenu agresivně a spoustu

míčů uspěla. Ale je jí teprve šestnáct, zdaleka není hotová hráčka a tohle je jedna z věcí, na které pracujeme," komentoval vyřazení svěřenkyně kouč Jan Hernych a chválil Niki za úspěch v Turecku i vítězství nad Noskovou na Štvanici.

„Na šedesátce v Istanbulu došla do finále z kvalifikace, zatím její největší úspěch. Proti hráčkám, se kterými se na takovém turnaji jako tam nebo v Praze potkává, rozhoduje momentální forma a pohoda. Ale herně, když jí to jde, má na to, aby je porážela. A pokud jde o zápas proti Noskové, té nedala šanci, hrála výborně. Určitě jí pomohlo i to, že Tomáš Petera zařídil po pondělním přeletu z Istanbulu střední start.“

V ženské části turnaje došla z domácích hráček nejdál někdejší štvanická naděje Miri Kolodziejová – do semifinále. V deblu si pak po boku další bývalé hráčky I.ČLTK Jesiky Malečkové zahrála finále.

Mezi muži drželi prapor postupem do finále jen Pavlásek s Paulsonem v deblu. V singlu se ale nikomu nepovedlo překročit práh čtvrtfinále, i když veterán Lukáš Rosol i Jonáš Forejtek se o něj rvali. „Nehrál jsem bohužel nejlíp, ne dost agresivně. A v koncovce jsem udělal chyby," zamýšlel se nad vyřazením

Jonáš, který se však zdá být pod vedením nového kouče (a někdejšího vítěze Prague Open) Robina Vika na správné cestě. Výsledky nejsou špatné, chybí tomu jen průlom a vylepšení žebříčku, které by Jonáše pustilo třeba do kvalifikace grandslamu, jehož mužským vítězem se stal Argentinec Cachin.

Hlavní posláním Prague Open se tentokrát nenaplnilo, nikdo z Čechů se neprosadil. „Je to tak, ale líbil se mi třeba zápas Andyho Paulsona s Němcem Mertererem (dvakrát 6:7 – pozn.), který je na žebříčku výrazně výš. Od Andyho to byl opravdu kvalitní výkon," chválil mladíka z I.ČLTK Praha Šavřda a dodal: „Velmi dobrý výkon ukázal v prvním kole i Krumich, standard odvedl Forejtek; možná byl trochu unavený. Na druhou stranu ti, kteří přijeli, tenis také umějí.“

A nutno dodat, že historicky platí, že se na Štvanici ukázala spousta příštích hvězdiček a hvězd Azarenkovou počínaje a Karacevem konče. „Je to tak. Letošní turnaj se mohl někomu zdát tak trochu anonymní, žádná známá jména jsme neregistrovali, ale loni mi příjmení Otte také nic moc neříkalo, stejně jako o rok dřív Karacev," ohlédl se Šavřda. „Třeba o těch, kdo se letos prodrali do semifinále, uslyšíme už za rok během Roland Garros, kdo ví? Každopádně platí,

že Prague Open je tady především pro (mladé) české hráče, kteří už tuhle šanci v minulosti mnohokrát využili. Nechodíme daleko, loni i předloni se na Štvanici ukázal Michael Vrbenský. A nebýt zranění, mohl se tady letos předvést Tomáš Macháč. Mrzí mě i neúčast talentovaného Vojty Petra, který se zranil, s nemocí bojoval i další mladík Menšík, finalista juniorky Australian Open," uzavřel Šavřda a kvitoval, že challengerů a dalších menších turnajů je v Česku čím dál víc.

„Pro mladé hráče je to skvělá šance získávat body do žebříčku, navíc za velmi rozumných ekonomických podmínek. Nemusejí létat do Jižní Ameriky, do Asie nebo do Afriky, kde se sice nabízejí snadnější body, ale za krvavé peníze. A navíc: s oblibou říkám, že kdo se chce v tenise doopravdy prosadit, musí to dokázat na turnajích, které jsou silné, tedy v Evropě," podotkl ředitel turnaje a přidal ještě jednu velkou pravdu: „Opravdový tenis začíná právě na challengerech. Úspěchy mezi juniory, byť na grandslamech, ještě nic neznamenají.“

Sluší se dodat, že letošní turnaj se hrál bez generálního partnera a o náklady se podělily I.ČLTK, Perinvest, Český tenisový svaz a Praha. „Věřím, že přispěje i Národní sportovní agentura; bohužel kvůli provizornímu rozpočtu v tuto chvíli neznám výsledky dotačních řízení," dodal Šavřda.

Turnaj udělal znovu – a to i díky televizním přenosům z víkendových finále – reklamu klubu i vylepšenému štvanickému areálu. A přitáhl i diváky; kdo přišel na úplný závěr, měl šanci vidět na vedlejších kurtech i řadu osobností nejen ze světa sportu; Memoriál Strýčka Jedličky si zahráli třeba Antonín Panenka, Barbora Špotáková nebo Pavel Paterná. „Bylo to myslím vítané zpestření, které jsme si v závěru týdne, kdy už se hrály jen závěrečné zápasy, mohli z hlediska kapacity areálu dovolit.“

O víkendu už se na kurty vešli i tenisuchtiví rekreanti; snad jim obsazenost kurtů v průběhu týdne vynahradila možnost užít si turnaj v roli diváků, navíc za pěkného počasí.

Tak zase za rok...

Domácí hvězdička Nikola Bartůňková prohrála s pozdější vítězkou

**BABOLAT
PURE STRIKE VS**

**EXTRÉMNÍ KONTROLA
A MAXIMÁLNÍ
PŘESNOST**

KLIDNĚ TO ZOPAKUJEME

Babytenisté ze Štvanice sbírali při Prague Open a ještě vyhráli mistráky

Narodil se v hlavě Jana Pechy v šuplíku s nápady označeném tabulkou *Jak si přidělat práci*. Přesné znění? Sběrače pro Prague Open si tentokrát zajistíme sami. Stalo se; po mnoha letech, kdy se sbíralo pod taktovkou zasloužilé členky klubu Jany Pikorové a její dcery Romany, přišla změna.

O „koučování“ malých sběračů, z velké části vlastních svěřenců ze školičky a z kategorie babytenis, se s Pechou podělili trenéři Andrea Vašíčková a Jakub Rosol. Z prostorné šatny, kde našli útočiště, vysílali po celý týden mrňousy na kurty a mezitím propočítávali, kolik dětí přijde zítra a pozítří a kolik minut pauzy jim budou moci dopřát.

„Na každý den jsme měli plán, ale občas jsme ho museli operativně upravit. Někdy to nebyla legrace, třeba ve středu, kdy bylo horko, dětí bylo méně a měly kratší pauzy. Odpoledne už toho měly plné kecky. Ale zvládly to. Jakmile si odpočaly, doplnily tekutiny a energii, už by zase šly sbírat,“ přiblížil drobné trable Rosol.

Protože se hrálo na šesti kurtech, muselo být najednou v akci 18 sběračů. A celkem jich byl potřeba dvojnásobek. Zhruba dvě třetiny dětí byly ze Štvanice, zbytek tvořili sourozenci a kamarádi, případně ti, kdo jezdí na Štvanici pravidelně na turnaje.

„Na jednu stranu jsme si přidělali starosti, na druhou jsme vyřešili jiné obvyklé turnajové trable a nabídli dětem změnu, v mnoha ohledech myslím užitečnou,“ komentoval novou starost Pecha a vysvětlil: „V době Prague Open jsme vždycky hledali náhradní kurty, na kterých by v turnajovém týdnu nadále fungovala školička. Tím, že tentokrát děti sbíraly, jsme otázku tréninku vyřešili a ještě ušetřili za pronájem. Ti nejmenší dostali volno,

mohli se ale kdykoli přijít podívat na turnaj. A ti větší pod dohledem trenérů sbírali. Snad to pro ně byla i určitá motivace, když viděli zblízka dobré hráče. Krom toho dostali oblečení a vydělali si první peníze. A někteří – třeba Filip Wollner – byli nadšeni, že nemusejí do školy,“ usmívá se Pecha.

Pro oba trenéry, kteří o děti pečovali, to byl veskrze náročný týden; výrazně víc, než kdyby se trénovalo. „Je to fajn změna, ale ve středu už jsem říkal, že se zase těším na trénování,“ pousmál se s odstupem Rosol. „Každý den od devíti do devíti na Štvanici, doma dvě malé děti; aspoň občas jsem je stihl dřív, než usnuly.“

Skupinka sběračů, kteří trénují na Štvanici; jsou mezi nimi děti ze školičky i členové závodních družstev babytenisu

BÝT DÁLE.

JE MÍT TO SVÉ DÁLE.
MÍT NA ČEM STAVĚT.
MÍT CO DÁLE.
MÍT KAM DÁLE.
MÍT S KÝM DÁLE.
MÍT PROČ DÁLE.

Turnaj začal pro sběrače s předstihem, před kvalifikací stihli dva tři tréninky, na kterých vstřebávali základní informace a učili se míče házet, posílat si je atd. „Nakonec se děti přihlásilo dost, s počtem jsme neměli problém. Co nám to zkomplikovalo – byli jsme příliš přátelští a umožňovali jim neúčasti ve dnech, kdy se jim sbírání nehodilo,“ doplnil Pecha.

Od poloviny týdne ale bylo nervů méně; nebylo horko a zápasů ubývalo, a tak se Prague Open „dosbíral“ v naprosté pohodě. Dokonce v takové, že děti zvládly o finálovém víkendu mistrovská utkání! Babytenisové béčko v sobotu dopoledne na Slavoji rozdrtilo 6:0 Měcholupy a od oběda už děti pilně sbíraly. Navečer štvánické áčko zopakovalo totéž, když porazilo 6:0 Modřany. A po sbírání při nedělním finále dvouher pak ještě uhrálo remízu 3:3 s Hamrem!

„Já bych sbíral pořád, energie mám dost. Nejraději jsem u sítě, tam můžu hodně běhat,“ pochvaloval si výjimečný týden Filip Wollner, který se v roli sběrače ocitl poprvé, a Ivo Šenkyřík doplnil: „Líbilo se mi dívat se na hráče takhle zblízka a okukovat, jak hrají. Bylo to trochu těžší než trénovat a hrát, občas jsem byl unavený, ale bavilo mě to.“

Pro malé tenisty to zkrátka byla příjemná změna a zkušenost, nota bene když se mohli ulít ze školy a když na ně čekala i první finanční odměna v životě. „Asi si koupím klávesnici k novému iPadu,“ plánoval Eduard Roček.

Mnohé z dětí se těšily, že budou sbírat Rosolovi, Forejtkovi, Bartůňkové. Zkrátka Čechům. A i když byly jednu chvíli unavené, za pár minut už chtěly znovu na kurt. Takže je rozhodnuto – příští Prague Open bude opět s domácími sběrači. „Ale jo, klidně to zopakujeme. Pokud možno ne hned, ale dáme to,“ usmívali se Andrea Vašíčková a Jakub Rosol, když po nedělním finále opouštěli celotýdenní útočiště v šatně trenérů.

P.S. Zvláštní poděkování patří Lukáši Vašíčkovi; v sedmnácti mezi dětmi trochu vyčníval, ale plnil roli lídra a prodloužené ruce trenérů na kurtech.

Maja Chwalinská odchází z centru jako nečekaná šampionka

Jonáš Forejtek určitě doufal v lepší výsledek

Vladislav Šavřda, Petr Šimůnek a František Stejskal nemohli chybět

Po finále čtyřhry; zleva Miri Kolodziejová a Jesika Malečková

Pěkné trofeje pro nejlepší

Jo, to je krásné selfičko...

Jan Pecha a Markéta Vondroušová

Vítěz ATP Challengeru Argentinec Cachin

Přesně na lajnu, ukazuje rozhodčí – komu asi?

Bára Strýcová ukázala syna Vincenta, Barbora Špotáková hrála tenis

Tak hraje bekhend Antonín Panenka

JONÁŠE FOREJTKA POSOUVÁ ROBIN VIK

Jonáš Forejtek našel po delším hledání nového kouče. Od ledna se snaží posouvat jeho tenis Robin Vik, bývalý daviscupový reprezentant a vítěz Prague Open. „Byli jsme v kontaktu už od konce léta a jsem rád, že jsme se domluvili. Zatím všechno funguje, jak má; vybrušujeme moje silné stránky, pracujeme na forhendu i na podání a taky na pohybu. A co je asi nejdůležitější: shodujeme se na tom, jak pracovat,“ říká Jonáš, který je od loňska hráčem I.ČLTK. Pod vedením nového kouče se mu na jaře daří, schází snad jen výraznější výsledek, kterým by se odrazil výš. „Nehraju špatně, ale potřeboval bych to někde trefit. Měl jsem šance už ve Španělsku, totéž v Ostravě i na Štvanici. Potřebuju ještě pár bodů, abych se dostal do kvalifikace grandslamu,“ přeje si Jonáš. Zatím se zdá, že nový kouč vede jeho kroky správným směrem. Alespoň na pojetí a výsledcích talentovaného mladíka se to začíná projevovat.

Jonáš Forejtek posbíral na jaře solidní výsledky

EXTRALIGU POTOPILA ZRANĚNÍ

Dělené třetí místo a zajištěná účast v semifinálové skupině i pro letošní rok bylo asi maximum, na které mohl tým I.ČLTK v prosincové extralize 2021 myslet. Nevstupoval do ní s velkými ambicemi; se zraněnými Markétou Vondroušovou, Karolínou Muchovou a Terezou Martincovou to ani nešlo.

V prvním utkání podlehl Štvanice ve Stromovce Spartě 2:6, ve druhém porazila ambiciózní RPM Praha 5:2. Potěšili mladí: Nikola Bartůňková (WTA 537) porazila Malečkovou (WTA 233) 6:7, 6:3, 6:1 a Lukáš Velík (ATP NR) v extraligové premiéře Jeníčka (ATP 1657) 6:4, 6:4.

„Vzhledem ke spoustě zraněných – protože kromě děvčat nemohli nastoupit ani Jirka Barnat a Vojta Petr – musíme být spokojeni,“ komentoval výsledek sportovní ředitel I.ČLTK Petr Vaníček. Mistrem republiky se stal TK Prostějov, ve finále udolal Spartu 5:4.

Výsledek I.ČLTK v extralize loni ovlivnila zranění

DVĚ HALOVÁ FINÁLE JUNIORŮ

Halový I.ČLTK Cup juniorů kategorie ITF 5 pořádá klub především kvůli kvalitní dorostenecké základně; tradiční lednový turnaj si letos zahrálo třináct hráčů klubu a obě finále měla štvanické zastoupení.

Ze silného ročníku 2006, do kterého patří v I.ČLTK mj. trojice Hanzelín, Švojgr a Valeš, se sice nikdo výrazněji neprosadil, až do finále se ale prodrál Tomáš Zlatohlávek (2004); v bitvě o titul podlehl Filipovi ze Sparty. Mezi děvčaty se nejvíc dařilo Natálii Syrové (2006) – i ona prošla do finále, což je dosud její největší úspěch. V něm podlehl zkušenější Polákové (2004).

„Zahráli si sedm našich kluků a kromě Zlatohlávkova finále se Vojta Valeš probojoval do čtvrtfinále. Filip Hanzelín měl bohužel smůlu na los, hned na úvod narazil na prvního nasazeného,“ komentoval výsledky hráčů I.ČLTK trenér juniorů Ivo Minář. Sluší se dodat, že v turnaji děvčat si čtvrtfinále zahrály také Hažmuková a Jandová.

Nela Jandová si na Štvanici zahrála čtvrtfinále

Welcome Aboard

www.smartwings.com

smartwings

DARJA VIĎMANOVA: V AMERICE SE MI LÍBÍ

Asi jste si všimli, devatenáctiletou Darju Viďmanovou už na Štvanici nepotkávejte. Důvod je prostý: s tenisovým stipendiem v zádech odjela studovat na University of Georgia.

„Přemýšlela jsem o tom zhruba půl roku. Mluvila jsem s trenéry z několika různých škol a podmínky, které mi nabízeli, se mi líbily, proto jsem se rozhodla, že to zkusím,“ říká Darja. V Americe je prý zatím spokojená. „Se vším. Tenisové tréninky i kondice jsou kvalitní, trenéři super. Škola je docela těžká, ale zatím nemám žádné těžké předměty, takže zvládám v pohodě. Jenom první dva týdny byly složitější, všechno pro mě bylo nové a musela jsem se zorientovat.“ Aktuálně Darje končí týmová sezona, která začala v lednu. „Hodně cestujeme, každý víkend hrajeme zápasy. První dvě kola NCAA Tournament jsme vyhráli, uvidíme, kam dojdeme,“ přibližuje dívka, která vyrůstala na Štvanici. „Docela se mi stýská, po všem a po všech...“

Darja Viďmanova teď vylepšuje svůj tenis na univerzitě

MOŽNÁ JSTE SI (NE)VŠIMLI...

O renovaci bazénu asi netřeba psát. Od konce března byly práce natolik na očích, že všichni vědí; na jedné ze stěn byl obklad „odfouknutý“ a stavební zásah tudíž nezbytný. Postupně se zjistilo, že je třeba nově obložit všechny čtyři stěny a že i dno vykazuje známky potenciálního problému... Aktuálně už by měl být bazén znovu napuštěný a v provozu.

Po havárii vody už jsou po rekonstrukci i obě šatny u pevné haly, tedy ty, které využívají trenéři a muži. Jejich úpravu zafinancoval svaz, v jehož majetku jsou, v souvislosti s dubnovým Billie Jean King Cupem.

A pro ty, kteří nehrají na Slavoji: v areálu přibyla nová studna, která je vydatnější než původní. Nové jsou také odtokové kanálky, úprav doznala cesta mezi kurty 14-15, přibyl nový plot, nádoby na tříděný odpad a altán dostal nový nátěr.

Upravené prostranství před nově natřeným altánem

PAVEL HUŤKA UŽ SE TĚŠÍ NA DEBLY

Od loňského května nehrál, pobolívala ho levá kyčel. S tou prý přitom Pavel Huťka nikdy neměl problém. „Po rentgenu bylo bohužel jasné, že potřebuju novou. 6. října jsem šel na operaci k doktoru Chládkovi a pak dva týdny rehabilitoval v Berouně. Postupně se to lepšilo, tak jsem začal být optimista; Franta Stejskal měl podobnou pauzu, půl roku nehrál, tak to snad dám taky,“ usmíval se v polovině března, když přijel na Štvanici s raketou v podpaží. „Plánuju comeback a musím nějak začít. A protože je to po osmi měsících, tak kde jinde než u stěny.“

Stěna mu dělala sparing až do května, i když... „Už jsem byl asi třikrát na kurtu, ale jen s vnučaty. Na debly se zatím necítím. Musím říct, že první dojmy z kurtu nebyly bůhvíjaké, v tomhle věku už se zkrátka člověk dostává zpátky složitěji. Ale snad to zvládnu. Kyčel nebolí a pohyb je lepší, tak už se na debly těším.“

Pavel Huťka a jeho příprava na comeback u stěny

Plánované změny by se měly dotknout i kurtů 8 a 9. Na devítku se vrátí antuka, ve dvojhale 7-8 by v zimě měl být hard.

Rozpočet zachránila zafixovaná cena plynu, faktury za elektřinu ale bolely

BUDE NA **INVESTICE?**

Jediná dobrá zpráva na začátek: covidové trápení skončilo, halová sezona se povedla. Někteří se sice k rezervaci hodin na celou zimní sezonu neodhodlali, což lze po minulých zkušenostech pochopit, zvýšené prodeje jednotlivých hodin ale vše kompenzovaly. „Jsme rádi, že mohli členové znovu hrát podle chuti, že se vše vrátilo k normálu,“ glosuje uplynulý půlrok manažer klubu pro správu Martin Šustr. V zimní sezoně se přesto nenudil.

Už v říjnu poničily poryvy větru dvojhale 5–6; díky pojistce se ji naštěstí podařilo během několika dnů zprovoznit. Nešlo

jen o opravu pláště, ale také o pořízení nového osvětlení, které vinou větru popadalo. Další trable přišly vzápětí,

to když nová teplotní čidla v halách „nemluvila“ se staršími agregáty, a tak kolísala teplota.

„V jedné hale bylo přetopeno a v jiné zase chladno, druhý den zase naopak... Ale postupně jsme to vychytávali, i když úplně stoprocentní to bohužel ani na jaře nebylo,“ říká Šustr a pochvaluje si spolupráci s firmou Davida Horáka, která se po Mibosportu stará o stavbu hal. „Jsou ochotní a flexibilní, zatím jsme se spoluprací naprosto spokojeni. Když spadla dvojhala, za dvě hodiny přijeli a dávali ji dohromady, pomáhali nám řešit i trable s teplotními čidly.“

Aktuálně však vedení klubu řeší směrem k halám (a příští sezoně) zásadnější věci. Stav pláště trojhaly je po jedenácti letech provozu plný záplat, logicky zašpiněný a propouštějící méně

světla, zkrátka na hranici životnosti. Povrch je na tom podobně, po několika letech intenzivního hraní vzhledově i funkčně odchází.

„Spojovací systém panelů na pero a drážku je místy vylámaný, desky se hůř spasovávají, někde se rozjíždějí a vznikají spáry. Požádali jsme proto o investiční dotaci na halu i povrch, ale už bohužel víme, že na ten peníze nedostaneme,“ přibližuje Šustr s dovětkem, že v tom případě bude muset sáhnout do kapsy klub. Řešení by pak mohlo být následující – pokud ovšem klub získá dotaci na další investiční záměr...

Už v minulém vydání Revue jsme psali o tom, že tvrdý povrch na dvorci číslo 9 je pro závodní hráče de facto nepoužitelný a je třeba ho vyměnit. A protože tvrdých kurtů je potřeba víc, chce klub nahradit kurt číslo 9 hned dvěma hardy, a sice na dvorcích 5 a 6. Z devítky by se po letech znovu stala antuka. Právě na tenhle záměr – tedy úpravu dvou kurtů na hardy – byla podána žádost o investiční dotaci. Pokud ji I.ČLTK získá, došlo by na další úpravy a vylepšení.

Z povrchu, který aktuálně dosluhuje v trojhale, by se vybraly nejkvalitnější desky a z nich se pro zimní sezonu poskládaly dva kurty v dvojhale 7–8. V trojhale, tedy na kurtech 2, 3 a 4, by se pak v zimě hrálo na antuce. „Tohle je momentálně ideální představa, ale k její realizaci nutně potřebujeme dotaci na přestavbu kurtů 5–6.“

Kdyby tedy vše klaplo, hrálo by se na venkovních kurtech (a v zimě v „bublinách“) na čtyřech kurtech s tvrdým povrchem, z toho dvou zcela nových.

Na příští zimní sezonu teď v I.ČLTK myslí ještě z jiného důvodu – a sice kvůli stoupajícím cenám energií. Letošní záchranou byla zafixovaná cena plynu, kterým se vytápí nejen kanceláře, ale především haly, a který také ohřívá vodu. Elektřina se však fakturovala na základě tržních cen, a tak měsíční platby (primárně za osvětlení v halách a provoz agregátů)

vyšplhaly z průměrných sedmdesáti tisíc až na čtvrt milionu!

„To byl letos v zimě zásadní problém a v příští sezoně to může být ještě horší. Věříme, že se to nestane, že se nám podaří zafixovat rozumnou cenu, ale že budou energie dražší je jisté,“ připouští Martin Šustr a dodává: „Nemít zafixovanou cenu plynu, dostali bychom se v uplynulé sezoně z dvou set tisíc korun měsíčně až na čtyřnásobek. Musíme doufat, že cena půjde znovu dolů a podaří se nám získat slušné podmínky.“

Klub se přes veškeré navyšování cen choval v halové sezoně velmi vstřícně. V halách bylo teplo a k jedinému zdražení (a to o pouhých 10 %) přistoupil management I.ČLTK u prodeje jednotlivých hodin. „Snad to většina členů ocenila, protože v některých jiných areálech se nová situace řešila velmi razantně. V halách byla zima, někde dokonce pod deset stupňů, rušily se ranní a večerní hodiny, které nebyly zaplněné a kdy byla venku největší zima, zdražovalo se v průběhu sezony...“

Co je ale v souvislosti s vysokými cenami energií a celkovou inflací zřejmé – klub si musí v kolonce příjmů pomoci. Což se nyní promítlo i do mírného navýšení členských poplatků, a to o deset procent. Otazníky visí i nad financováním ze strany zastřešujících organizací. „Od peněz, které uvolní Národní sportovní agentura, se samozřejmě bude odvíjet podpora Českého tenisového svazu a naše možnosti při výchově mladých hráčů v TSM, SVT, SCM a v akademii, potažmo při organizaci turnajů. Doufáme, že nedorazí k příliš razantnímu snížení těchto prostředků, které tvoří v klubovém rozpočtu významnou položku.“

Ale abychom nekončili černým scénářem, jedno malé pozitivum se najde. Magistrát hlavního města Prahy by měl v rámci programu podpory provozu sportovních zařízení v souvislosti se zvýšením cen energií zpětně přispět na náklady, které měly kluby v halové sezoně. Byla by to víc než potřebná injekce.

Postup do listopadového
finále BJK Cupu zařídily
na Štvanici domácí hráčky

NEMILOSRDNÁ MARKÉTA

Tři gamy. Přesně tolik ztratila ve dvouhrách štvanického kvalifikačního utkání BJK Cupu proti Británii Markéta Vondroušová. Soupeřovu dvojku Dartovou rozdrtila 6:1, 6:0, hvězdnou jedničku Raducanuovou, šampionku posledního US Open a v té chvíli 12. hráčku světa, dvakrát 6:1. Její dvě vítězství byla v polovině dubna základem postupu českého týmu do finálového turnaje někdejšího Fed Cupu.

Když se uprostřed malé mobilní tribuny, která vyrostla na krátké straně směrem k centru kurtu, v pátek usadil prezident klubu Václav Klaus, fanoušci už byli ve varu; i díky neúnavnému bubeníkovi v jedné z prvních řad. „Atmosféra je parádní, je to úplně jiné než na velkém centru,” utrousil ke svému sousedovi jeden z diváků přede mnou a s gustem se rozhlédl po dostavěném kotli. Pak už zaplněný centr pohltilo skvělé představení Markéty Vondroušové. Z Harriet Dartové

udělala pestrým tenisem začátečníci, která nevěděla, co si počít, a za necelou hodinku získala první bod.

„Ze začátku to bylo nervozní, obě jsme byly zatuhlé, já teda úplně,” smála se později Markéta na tiskovce. „Pak jsem se ale rozehrála a hrozně jsem si ten zápas užívala.”

Není divu, Dartová místy vůbec netušila, co se děje. Běhala levá – pravá, za kraťasy

často vůbec nešla, občas přiletěl lob nebo Markéta zakončila smečí.

„Souhlasím, Maky hrála parádní antukový tenis,” říkal o chvíli později v útrobách stadionu evidentně spokojený Markétin kouč Jiří Hřebec.

Tereza Martincová v těch chvílích nastupovala k fedcupové premiéře. Rvala se tak, jak je jejím zvykem, a proti favorizované soupeře měla šance.

V první sadě bohužel neproměnila setbol za stavu 5:4, ve druhé zase propásla vedení 4:1. A tak nakonec podlehla dvakrát 5:7.

„Mrzí mě, že jsem ty možnosti nevyužila,“ posteskla si 50. hráčka světa na tiskovce a žehrala na pomalé míče soupeřky, chlad a točící se vítr. „Antuka a vítr je pro mě nejhorší možná kombinace. S antukou se zkrátka pořád peru, loni jsem si dokonce říkala, že ji úplně vynechám...“

Sobota začala jako přes kopírák: Vondroušová přejala totožným způsobem jako v pátek Dartovou i britskou jedničku Raducanuovou. Největším zdržením

byla – s trochou nadsázky – pauza mezi sety; to když Britka zmizela na nečekaně dlouhé minuty v šatně, údajně kvůli zranění. V sedmi stupních Celsia, které přiměly řadu diváků včetně nehrajícího kapitána Pály nasadit kulicha, to pro českou jedničku nebylo nic příjemného, a tak po chvíli také zmizela v šatně. Po návratu na kurt se ale žádný obrat nekonal, Markéta soupeřku bez milosti dorazila. „Hrála naprosto famózně,“ kývl později i Petr Pála vědom si toho, že mu Markéta důvěru splatila. Když totiž v poslední dvouhře neuspěla mladička Linda Fruhvirtová, kterou poslal domácí kapitán na kurt namísto Martincové, rozhodoval debl. A tak šla na scénu po boku Muchové znovu Vondroušová.

„My jsme spolu snad ještě neprohrály, ne?“ směly se pak obě po dvousetové výhře nad párem Dartová, Swanová. Britky místy kousaly, ale český pár měl utkání pod kontrolou a vyhrál 6:1, 7:5. Vítězství znamená vstupenku do listopadového finále, které se bude hrát... „Jednou z variant je i Praha,“ překvapil šéf tenisového svazu Ivo Kaderka. Že by opravdu došlo na domácí repete? Nechme se překvapit.

Česko vs. Anglie 3:2. Vondroušová – Dartová 6:1, 6:0, Martincová – Raducanuová 5:7, 5:7, Vondroušová – Raducanuová 6:1, 6:1, L. Fruhvirtová – Dartová 0:6, 7:5, 2:6, Muchová, Vondroušová – Dartová, Swanová 6:1, 7:5.

Český tým si štvánický týden užíval

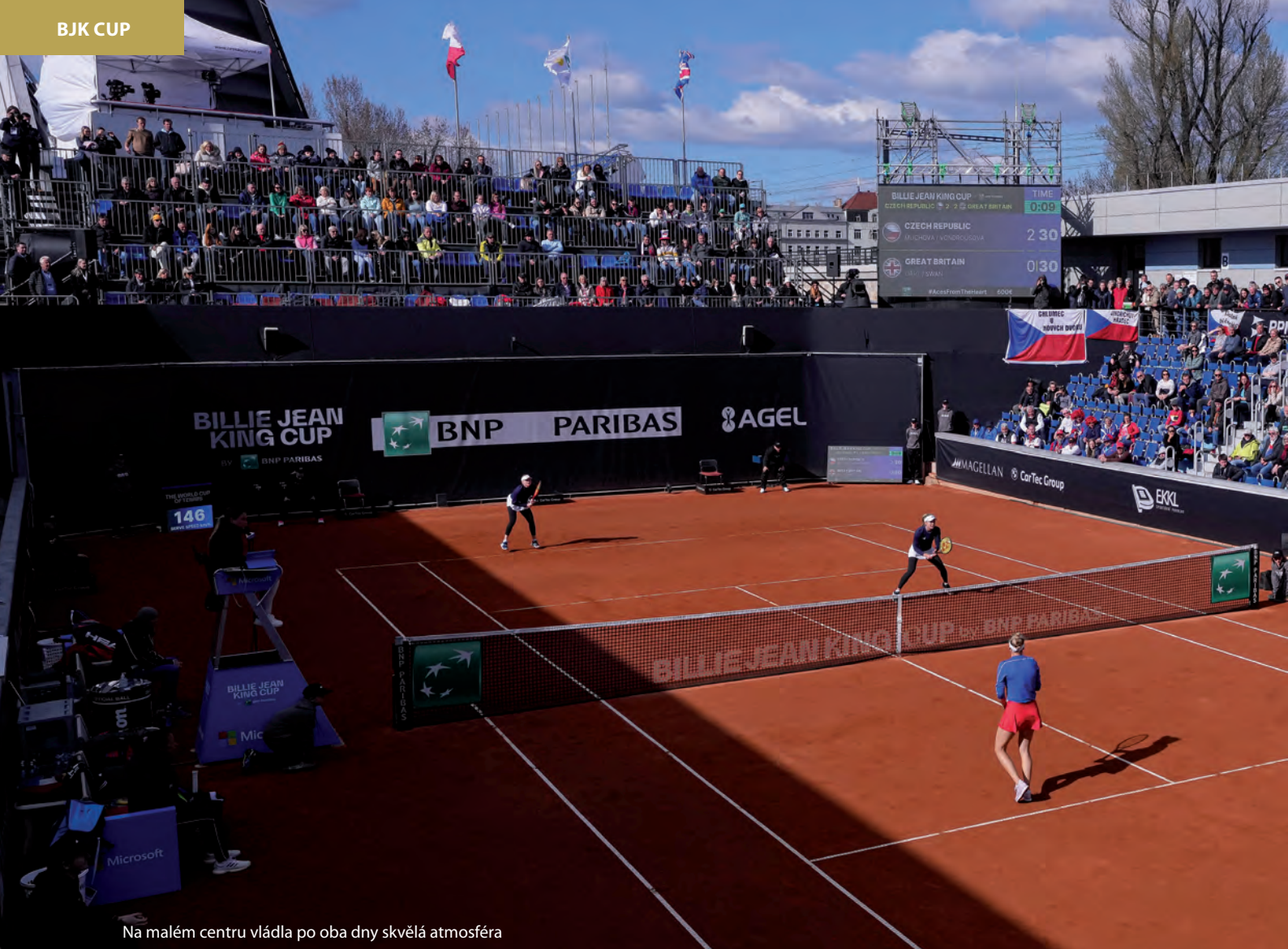
Karolína Muchová se ukázala v rozhodujícím deblu

Jádro týmu tvořily hráčky I.ČLTK

Lukáš Krpálek zdraví z hlediště fanoušky. Vpravo šéf ČTS a jeho tchán Ivo Kaderka.

Na malém centru vládla po oba dny skvělá atmosféra

Geniální, ale repete nechceme, říká po štvánickém utkání Česko vs. Británie Ivo Kaderka

DOKONALÝ MALÝ CENTR

S myšlenkou uspořádat dubnovou kvalifikaci Poháru Billie Jean Kingové mezi Českem a Anglií na Štvanici přišel tenisový svaz v lednu. Důvodů bylo víc. Ten první: český tým jednoznačně preferoval antuku, povrch, který je soupeřkám proti srsti. A druhý, který s prvním úzce souvisí: postavit antukový kurt pod střechou by stálo dost peněz, nemluvě o týdenním pronájmu (dostatečně velké) haly.

„Ale hlavně nás v době rozhodování stále ještě strašily možné restriktce kvůli covidu. Pořád hrozilo, že by se v hale hrálo bez diváků. A to jsme absolutně nechtěli,“ vysvětluje prezident ČTS Ivo Kaderka. Takže bylo jasno na první dobrou.

„A bylo to geniální rozhodnutí,“ libuje si Kaderka, jenž musel u vedení ITF prosadit dvě drobné výjimky – menší kapacitu stadionu a o pár centimetrů užší výběhy po stranách dvorce. „Prošlo to bez jediné výhrady,“ těší ho. „Zvažovali jsme využití

velkého centru, který má větší kapacitu, ale mělo to několik mínusů. Kdybychom tam na hardu stavěli antukový dvorec, byl by příšerně drahý. Hlavně kvůli nutnosti položit extrémní drenáže, které by v případě silného deště zajistily odtok

vody; jinak by přivalové srážky udělaly z povrchu kaši. A kdyby – například kvůli špatnému počasí – nepřišli diváci, působil by kurt absolutně prázdným dojmem a atmosféra by byla nulová.“

Na malém centru byla naopak divácká kulisa skvělá, a to přes chladné sobotní počasí. I když nebylo plno (což způsobil i nedostatek vstupenek, do volného prodeje jich šly jen zhruba dvě stovky, protože si drtivou část rozdělili sponzoři, partneři BJK Cupu, část připadla médiím atd.), v nedávno dostavěném „kotli“ to vřelo a české tenistky si povzbuzování užívaly. „Díky za to, atmosféra byla úžasná,“ glosovala to domácí hrdinka Markéta Vondroušová, která vedle nápisu Česko připsala dvě a půl čárky, chcete-li dva a půl bodu.

„Malý centr byl zkrátka dokonalý. Útulný, tribunky přimáchnuté ke kurtu

a diváci blízko hráčkám, děvčata cítila tu atmosféru,“ dodal spokojený Kaderka.

Kurt i další zázemí poskytl pro kvalifikační duel BJK Cupu I.ČLTK. A jakkoli to klubu přineslo víc komplikací, než si v první chvíli jeho vedení připouštělo, mělo to i velká pozitiva.

„Jsme rádi, že se hrálo na Štvanici, že jádro týmu tvořily tři hráčky I.ČLTK a že to byl vítězný zápas. A také nás potěšilo, že jsme měli možnost i díky televizním přenosům ukázat dobudovaný centr, jehož nové zázemí skrývá regeneraci s wellnes, nové fitko i další potřebné prostory pro závodní hráče i členy klubu. Pro image I.ČLTK to zkrátka bylo užitečné,“ komentoval podíl na organizaci utkání generální manažer klubu Vladislav Šavřda, přestože musel s kolegy řešit některé komplikace.

Ta zásadní: tři „bubliny“ na malém centru a kurtech 7 a 8 bylo třeba sbalit o tři týdny dřív než obvykle, aby bylo možné po zimě připravit kvalitní antukový povrch. Což přineslo nutnost přesunu či zrušení některých trvalých rezervací a omezení či přesuny hodin pro tenisovou školu i závodní a rekreační hráče.

„Také jsme museli odložit bourání dalších hal, protože jsme v zápasovém týdnu nechtěli dělat v areálu hluk a nepořádek,“ popisuje manažer klubu pro správu Martin Šustr. „Postupně jsme přicházeli i o další prostory, primárně o pevnou halu, kde vznikly V.I.P. prostory, Press centrum a jídelna, a na celý měsíc také o šatny mužů a trenérů, které musely nutně projít rekonstrukcí. Což je z druhé strany pozitivum,“ usmívá se. „Usilovali jsme o to delší dobu, ale šatny patří tenisovému svazu, a tak jsme museli čekat na vhodnou chvíli, kdy bude schůdné zainvestovat. Fed Cup tuhle příležitost nabídl.“

Ve finále klub přišel ještě o zázemí fitnesscentra, které bylo k dispozici televizním štábům, a také o některé kanceláře. „K tomu byl celý areál po oba hrací dny zcela uzavřený. Přežili jsme to, jenom je škoda, že nebylo pro členy klubu k dispozici víc vstupenek, jen zhruba dvacet lístků bylo opravdu málo.“

Směrem k velkému centru přitom přibyla mobilní tribuna s pár desítkami míst; sedával na ní mj. Jan Kodeš, Václav Klaus a další hosté, kteří si zápas nenechali ujít. Tribunku si pak klub za rozumný poplatek ponechal i pro květnový Prague Open.

„Asi jediné, s čím jsme vůbec nepočítali, byla stovka dotazů denně. Všichni, kdo něco hledali, zjišťovali nebo potřebovali, se obraceli na vedení I.ČLTK, protože my jsme přece ti nejpovolanější,“ usmíval se Martin Šustr.

Štvanický fedcupový týden byl ale ve všech směrech úspěšný. „Dopadlo to ještě lépe, než jsme čekali, všechno do sebe zapadlo a v zásadě vyšlo i počasí,“ těšilo Ivo Kaderku. Žádné štvanické repete si ale nepřeje. Logicky. „Už žádná kvalifikace, ať celý finálový turnaj vyhraje a pak už se pořád držíme mezi elitou bez nutnosti o účast bojovat.“

David Kotyza pracuje poprvé v kariéře na Štvanici

NEDÁVÁM RADY SHŮRY

Hledáme pro
Karolínu schůdnou
cestu, říká její kouč
David Kotyza

Už dva roky se **DAVID KOTYZA** snaží posouvat tenis Karolíny Muchové. Na Štvanici. V klubu, ve kterém nikdy dřív nepracoval a odkud to má do Brna za rodinou docela z ruky. „Ale jsou tady lidi, se kterými si rád sednu na kafe a proberu život nebo práci,“ usmívá se respektovaný kouč, který vedl největší domácí hvězdy ženského tenisu.

Není váš aktuální džob ten nejnáročnější, jaký jste kdy měl? Protože potenciál, ale protože častá zranění.

(po krátkém přemýšlení) „Je to nová zkušenost. A velká výzva si s tím poradit. Už začátek spolupráce s Kájou

poznámaly komplikace; na první společný turnaj jsme letěli do Indian Wells, ale zrušil ho covid. A pak přišly další věci. Semifinále v Austrálii a obnovené zranění břišního svalu, ke kterému se přidávaly další neduhy. A předčasný konec loňské sezony po Flushing Meadows. V Miami si Karolína v březnu zahrála skoro po sedmi měsících. A po dvou náročných zápasech s Terezou Martincovou a Fernandezovou

cítla, že je její tělo zdevastované, tak se rozhodla pro preventivní pauzu a v turnaji (proti Ósakaové) nepokračovala. Bylo to můj smysluplný rozumný."

Co pro vás tyhle komplikace znamenají?

„Nejen mě, ale celý tým kolem Karolíny to nutí o přípravě přemýšlet a přizpůsobit naše ideální nároky reálným možnostem. Nemá smysl nad tím zbytečně bádat, taková je zkrátka realita. Co je úžasné: Karolína je přes tohle všechno schopná hrát světový tenis. My všichni kolem se jí snažíme pomoci najít cestu, po které to pro ni bude nejschůdnější. Zajistit, aby zůstala zdravá a zvládla určité turnajové zatížení. Což znamená dobře koncipovat trénink a volit vhodný turnajový program. I na ni to klade vysoké nároky, musí se o své tělo co nejlépe starat. Poctivě cvičí, má doma infrasaunu, na denní bázi spolupracuje s fyzioterapeutkou (Luckou Machovou), která s námi byla i v Miami, pečují o ni Michal Novotný..."

Jak ale nahradit kvantitu, kterou zdravotní trable zkrátka nedovolí?

„Kvalitou. I když jsme limitovaní časem, jsme schopni kvalitně trénovat. Krom toho zařazuje Karolína ideomotorický trénink, Neuro Tracker (*vizuální systém pro trénink koncentrace a prostorové orientace – pozn.*), tráví čas u videa – tím vším dokáže kompenzovat chybějící hodiny na kurtu. Taký pracuje s mentálním koučem Radkem Ševčíkem a hodně se zlepšila. Projevilo se to i v Miami, dělala věci tak, jak má, jako by z toho kolotoče vůbec nevypadla."

Věříte, že už zdravotní patálie skončí a čekají vás lepší časy, nebo...

„Takhle o tom nepřemýšlím. Snažíme se dělat to nejlepší a já věřím, že Karolína má před sebou velkou budoucnost, ať už ji bude trénovat kdokoli."

Jak se s ní vůbec pracuje? A jaká je?

„Pro mě je zajímavé to, že v našich diskusích o tenisu je mi rovnocennou partnerkou. Nedávám jí žádné rady shůry, neopíjím ji rohlíkem, spíš spolu konzultujeme. Kája je velmi inteligentní, čemuž odpovídá i tenis, jaký hraje."

// Kája je velmi inteligentní, čemuž odpovídá i tenis, jaký hraje. A v té pracovní interakci je pro mě partnerkou, což je osvěžující.

V té pracovní interakci je pro mě partnerkou, což je osvěžující a pořád mě to nutí být co nejlépe připravený a nejtít to jen odehrát."

A kdybyste měl říct, čeho si na ní nejvíc ceníte?

„Na první pohled působí, že bere všechno v pohodičku, že si říká, že to nějak dopadne, ale ve skutečnosti je velmi cílevědomá. Promítá se to i do věcí, které dělá mimo kurt. Má velký cíl a jde za ním i přes překážky, které jí staví do cesty její zdraví. Jiné už by to zlomilo, ona jde dál."

Drtivou část trenérské kariéry jste strávil v Plzni, v Prostějově a pak na Spartě, respektive jste trénoval hráčky, které patřily do zmíněných klubů. Teď pracujete poprvé na Štvanici. Jaké to pro vás je?

„Maličko komplikované, protože ani trénink doma, myslím v Česku, není v mém domovském prostředí. Když jsem pracoval v Prostějově, bydlel jsem tam nebo dojížděl z Brna, kde mám rodinu a kam je to kousek. To teď úplně nemůžu, i když jsou dny, kdy lze na jeden den odjet. I dálnice je konečně ve stavu, kdy to není tak rizikové. Ale jakkoli funguju na Štvanici poprvé, je výhoda, že většinu trenérů znám, potkáváme se roky. Na Vlášku Šavru si dokonce pamatuju ještě z dorosteneckých dob v Plzni, on tehdy dělal kapitána I.ČLTK. Je to osmatřicet let... (*usmívá se*) Chci říct, že je prima, že můžu za kýmkoli zajít a vyjdou nám vstříc. A Kája tu určitě má výborné zázemí pro to, o čem se snaží."

Je tady pro přípravu špičkové hráčky opravdu všechno?

„Nechci extra porovnávat, ale Štvanice je teď ve všech směrech velmi dobře nastavená, asi i díky tomu, že je tu

sportovním ředitelem Petr Vaníček. Neznám některé detaily, do chodu klubu tolik nevidím, ale věci fungují velmi dobře. A když potřebuje Kája sparring, není s tím sebemenší problém."

A jak se v „novém“ klubu cítíte?

„Mám tu pár lidí, se kterými si rád sednu na kafe a proberu život nebo práci. Takže v pohodě. A to, že jsem v Praze, má nakonec i pár pozitiv. Mám to blízko ke svým dvěma starším dětem; Jonáš tady bydlí a pracuje, Matylda studuje na Kladně, takže se s nimi mohu vídat častěji. A včera jsem v Holešovicích tlačil kočárek s Bárou Strýcovou, krásně jsme si popovídali o starých časech." (*usmívá se*)

Kde v Praze bydlíte?

„Střídám pár hotelů, někdy přespím u syna. A když je to schůdné, jedu za rodinou do Brna, někdy i na otočku. Mám dvě malé děti, chci se jim věnovat."

Jak ještě trávíte volný čas?

„Chodím za kulturou. Naposledy jsem byl v Národní galerii ve Veletržním paláci. Sem tam rád zajdu na výstavu."

A co váš koníček filatelie?

„Ten teď trochu spí. Z Burda Auction, na jejichž aukcích jsem čas od času něco vydražil, většinou starou Anglii, mi pořád trpělivě posílají katalogy, ale nějak se teď neúčastním. I když – jedné dražby jsem se zúčastnil. Na dobročinné účely jsem vydražil wimbledonskou raketu Petry Kvitové."

To je bohuľbá nostalgie. Ale když se vrátíte do přítomnosti – jaká je ideální představa zbytku tenisového oku 2022?

„Aby byla Kája zdravá, spokojená a bavilo nás to spolu. A ten titul přijde."

// Nechci extra porovnávat, ale Štvanice je teď ve všech směrech velmi dobře nastavená, asi i díky tomu, že je tu sportovním ředitelem Petr Vaníček.

Tenis mi dělá velkou radost, nemohl bych bez něj být, říká Filip Hanzelín

MATURITA BÝT MUSÍ

Srovnává se s výškou 197 cm, do které zatím dorostl, jeho servis už je skoro mužský, přitom vydrží ve výměnách a s antukou nemá problém. **FILIP HANZELÍN** (16) je podle trenéra Ivo Mináře na cestě, která může vést ke splnění tenisových snů, jakoli bude ještě trnitá.

„Co je důležité: Filip má podporu v rodině a tenis má rád, jde do toho naplno. Taky už ví, co a jak dělat; stará se o sebe, ví, kdy si dát den volna. A hraje hodně, nechce promarnit ani hodinu,“ chválí svěťence Minář a Hanzelín mu oplácí: „Snažím se brát si co nejvíc z toho, co mi říká.“

Loni ho přibrzdila únavová zlomenina v nártu levé nohy. Na dlouho; po dvou třech týdnech pauzy se vrátil na kurty, odehrál domácí mistrovství družstev dorostu, ale na dalším turnaji zjistil, že je zranění zpátky. „Dva měsíce pauzy... Nesměl jsem vůbec nic, noha musela být v klidu,“ přibližuje.

I díky téhle zkušenosti teď o svoje tělo dbá. Pod dohledem Pavla Jandy pracuje na kondici, pravidelně chodí na fyzioterapie, dvakrát i třikrát denně se věnuje kompenzačním cvikům. „Je to i kvůli výšce, prý bych mohl být na některá zranění náchylnější.“

V loňském roce získal první zkušenosti na akcích ITF, teď už je mezi juniory doma a sní o tom, že už brzy zvládne první grandslam. „Snad se mi to podaří co nejdřív,“ přeje si Filip, aktuálně 365. hráč žebříčku ITF, který má z velké čtyřky nejraději Australian Open. „Je mi po všech stránkách nejsympatičtější, zdá se nejvíc pohodový.“

První jarní akce odehrál vyrovnaně, třikrát došel shodně do semifinále. „A neobjíždí Afriku nebo Asii, hraje solidně obsazené turnaje,“ podotýká Minář. Toho těší celkové Filipovo zlepšení. „Nejde jen o podání, na kterém by měl jeho tenis stát, zlepšuje se i ve výměnách, už tolik nespěchá. Taky se lépe pohybuje, navzdory své výšce už není samá ruka samá noha,“ usmívá se.

O zlepšeném Filipově sebevědomí svědčí krom výsledků i to, že ač by z něj měl vyrůst bombardák, nezříká se antuky. „Má svoje kouzlo. Člověk musí hrát chytře, mít pestrou hru, ukázat kraťas... Ale raději mám hard. A pokud jde

Do pětadvaceti tenis, pak chci dělat práva, plánuje Veronika Sekerková

ČAS ODPOČÍTÁVÁNÍ

Veronika Sekerková
při tréninku na Štvanici

Ač stojí teprve na jejím začátku, o tenisové kariéře má dvanáctiletá **VERONIKA SEKERKOVÁ** překvapivě jasno. „Aby mě tenis na té nejvyšší úrovni bavil, musela bych se dostat do první třicítky. Jinak bych nehrála. A skončit bych chtěla v pětadvaceti,“ tvrdí odhodlaně dívka, o které její bývalý trenér Martin Fassati řekl, že je megašikovná.

„Nelhal,“ usmívá se sportovní ředitel I.ČLTK Petr Vaníček, který s Veronikou hraje poslední rok. „Možná to bude znít přehnaně, ale připomíná mi Martinu

o výměny, to je jedna z věcí, na které s panem Minářem při sólovkách pracujeme. Jsem rád, že je to vidět," usmívá se.

Díky internetovému studiu obchodní akademie má Filip na tenis dostatek času a může dvoufázové tréninky plánovat takřka podle libosti. „Škola ale není zadarmo, i když to někteří říkají. Musím se účastnit online hodin, často večer, když přijedu domů a jsem unavený. Taky chodím na několik doučování. Pořád totiž platí, že maturita musí být, tu mi naši neodpustí.“

Školu prý někdy zvládá i během hodinky v autobuse; většinou totiž dojíždí z Jablonce, i když má možnost spát na Štvanici. „Občas to využiju, ale vlastní postel je větší komfort. A roli hraje i strava; když někdy dohruju večer, klubová restaurace už bývá zavřená a chodit na činu se mi nechce," říká. Přiznává ale, že na Štvanici slýchá, že by měl cestování omezit a trávit v Praze víc času.

Na turnaje jezdí zatím v doprovodu otce, stále ještě aktivního hokejisty;

když má možnost, tráví některé zápasy na střídačce a otevírá dvířka. „Baví mě to, mám hokej rád," usmívá se fanoušek Sparty (za kterou jeho otec hrával) a obdivovatel Argentince Del Potra. „Můj nejoblíbenější hráč. Prý je pořád ještě šance, že se vrátí..."

Teď se ale musí soustředit na vlastní kariéru. „Tenis mi dělá velkou radost, nemohl bych bez něj být. Když jsem

byl loni zraněný, ohromně mi chyběl. Už jsem začínal být protivný, jak moc jsem ho postrádal," říká. Možná je právě tohle první předpoklad úspěšné kariéry.

Raději mám hard, ale antuka má svoje kouzlo. Člověk musí hrát chytře, mít pestrou hru, ukázat kraťas...

Hingisovou. Neskutečně dobře se adaptuje na hru soupeřky a vždycky dokáže najít cestu. Hraje se soupeřkami tak trochu šachy; má ohromný přehled o kurtu a dokáže ho bezezbytku využít. A když chce, neudělá chybu. Podle mého je výjimečná v tom, jak cítí úderý."

Chce se dodat, že Veronika stojí hodně blízko základní čáry, hraje dostatečně rychle (i když na tom s Vaníčkem stále pracují, stejně jako na přechodu na síť) a má širokou škálu úderů. „Nejraději hraju kraťas," usmívá se sedmačka, která při dvoufázovém tréninku v pohodě zvládá studium na bilingvní škole. „Když můžu, snažím se tam chodit. A když mám turnaj, vycházejí mi vstříc a uvolní mě. Já si ale většinou všechno učení udělám dopředu," přibližuje.

Když není na turnajích, uvidíte ji na Štvanici pětkrát týdně při dvou fázích a k tomu na kondici. Už tři roky ji vylepšuje pod vedením Romana Bošky. Ten se mohl od začátku chytit Veroničiných pohybových předpokladů.

Rozvíjí je ale na jedničku. „Pracuje s Verčou výborně. A ještě se nestalo, aby došla na fyzickou, ani proti starším soupeřkám," pochvaluje si Verončin tatínek Ivo.

A že jeho dcera hraje se staršími často. Respektive – odmalička a de facto bez výjimky. Přestože jí bude třináct teprve v září (a má z toho malé trauma, jak se dočtete dále), od loňska hraje turnaje TE čtrnáctiletých a šestnáctiletých. Jak? Skóre sezony 2021 zní až neuvěřitelně: 56:4!

„Je to tak, Veronika je vlastně půl roku z domova. Občas jí chybí čas na trénink, pořád hraje zápasy," říká s úsměvem maminka Jana, která se s manželem střídá jako dceřin doprovod. A jejich hlavní úkol coby rodičů-netenistů na turnajích? „Nesměj mi hlavně lézt na nervy," culí se Veronika.

V mnoha ohledech je svá. Nemá žádný vzor, ba ani neřekne, která hráčka nebo hráčky se jí líbí. Nechybí jí silná víra ve

vlastní schopnosti, výsledkově zatím ovšem víc než podložená. Rodiče říkají, že ji trápí jediná věc: a sice to, že zatím nemůže hrát turnaje ITF. „Jsme ve fázi, že odpočítáváme čas do třináctých narozenin," říká k tomu Ivo Sekerka. Od září už se totiž Veronika chystá „ITFky vyhrávat". Nic jiného než úspěch zkrátka nepřipouští, k tenisu přistupuje stylem buď budu nejlepší, nebo nehraju. Možná i proto, že ze všeho nejvíc ji na kurtech baví vítězit.

„Úplně rozumím Bartyové, že skončila. Plánuju to stejně, i kdybych hrála dobře a měla úspěchy," říká přesvědčivě. „Do pětadvaceti bych si chtěla užívat tenis, pak budu dělat práva," dodává.

Pro úspěch má ideální rodinné zázemí, podporu nachází i pod křídly úspěšné agentury Sport Invest. Už brzo ji bude potřebovat v ještě větší míře. Až začne bojovat na turnajích ITF, vkročí do rozhodujících měsíců kariéry a některé věci bude muset přizpůsobit; pozměnit, vylepšit, zkrátka dovést k dokonalosti.

David Kotyza zkoumá pod dohledem Karolíny Muchové, jak na otočení knoflíkem zareaguje Ace Attack

„Plechový drak“
Ace Attack umí servírovat
rychlostí 180 km/h

KAM S NÍM?

Tuhle americkou mašinku, která dosud čekala na příležitosti v pevné hale, už otestovali Karolína Muchová, Tereza Martincová, Adam Pavlásek, Lukáš Velík nebo Filip Hanzelín. A souboje s nahrávacím strojem Ace Attack se jim vesměs líbily. „Když se člověk potřebuje dostat do úderové jistoty, není to špatná varianta. Nasypete tam sto míčů a můžete hrát. Jenom je potřeba umět to ovládat,“ usmívá se Karolína Muchová.

Ace Attack pořídil klub díky investiční dotaci Victoria VSC, Vysokoškolského sportovního centra MŠMT. Aktuálně je to jediný nahrávací stroj na trhu, který umí servírovat; dokáže to rychlostí 180 km/h. A co je ještě lepší: na druhou stranu kurtu umí vypálit dokonce i kick! Z tohotohle „plechového draka“ by měl nepochybně radost i Andre Agassi.

„Hlavně pro trénink returnu je to dobrá věc. S Davidem jsme to zkoušeli a bylo to fajn,“ říká Muchová a její kouč David Kotyza přikyvuje: „Tehle stroj může být plnohodnotnou součástí tréninkového procesu. Jenom je potřeba se s ním skamarádit a umět ho ovládat, aby každá změna režimu netrvala zbytečně dlouho. Myslím, že se dá využít opravdu dobře.“

Speciálně pro trénink returnu je Ace Attack ideální; vždyť kdo na vás bude půl hodiny servírovat, pokud možno bezchybně? A kdo dokáže měnit rychlost nebo rotaci na přání a zachovat při tom nutnou kvalitu? „Měli bychom dát hlavy dohromady a najít cestu, jak ho využít ještě víc,“ říká Kotyza.

Sportovní ředitel I.ČLTK Petr Vaníček má shodný názor a rád by Ace Attack zařadil do přípravy co nejčastěji.

„Potřebujeme ale vyřešit jednu zásadní věc: kam s ním? Zatím je v pevné hale, což bylo pro zimní sezonu ideální, navíc je tam zajištěný – přece jen je to docela drahý pomocník. Na venkovním kurtu by to bylo v tomhle směru trošku rizikové a museli bychom ho dobře zajistit. Musíme to ale udělat, protože je to v letní sezoně optimální. A také bych chtěl, aby ho začaly používat i děti.“

Nahrávací stroj má pochopitelně nesporné výhody i některé mouchy. Pokud jde o plusy, dovolí například trenérovi, aby stál u svěřence a kontroloval zblízka jeho techniku. Hráči pak nahradí chybějící sparing a umožní mu i trénink returnu, přičemž lze nastavit různou rychlost i rotace. Nevýhody? Stroj je přece jen obtížnější stěhovat z kurtu na kurt a je třeba umět ho ovládat.

„Taky je trošku hlučný, takže když na vedlejším kurtu v hale trénuje pan Hřebec s Markétou Vondroušovou, nechce se vám ho zapínat,“ usmívá se Ivo Minář, který stroj v přípravě svěřenců vyzkoušel už vícekrát. A ještě: Ace Attack „střílí“ míče stále do stejného místa, není bohužel možné naprogramovat jakoukoli změnu rychlosti, rotace či umístění míčů v průběhu „hry“.

„Když vám přiletí míč dvacetkrát do stejného místa, zvyknete si a úder jsou postupně lepší,“ přikyvuje Lukáš Velík. Na druhou stranu: o precizní úder v tréninku jde. Ale ano, špičkoví hráči už potřebují pro nácvik returnu větší variabilitu; speciálně pro žákovské kategorie a juniory by ale Ace Attack odvedl výbornou práci.

„Základem pro častější využití je mít stroj na vhodném kurtu a umět ho dobře ovládat. Víím, o čem mluvím, už v tom mám naštěstí praxi. Zapojit ho do tréninku jen jednou za čtvrt roku znamená, že člověk pokaždé znovu zkoumá, co který čudlík znamená a polovinu tréninku mu zabere nastavování programů,“ podotýká Minář.

Co je při tréninku s nahrávacím strojem obtížnější – že hráči chybí vizuální kontakt se soupeřem, jeho příprava na úder a vlastní zásah míče. Nejvíce je to prý vidět při tréninku volejů. „Tam je minimum času, voleje jsou proti stroji asi nejtěžší,“ kývne Minář. „Ale i podání je složitější, když člověk nevidí nadhoz a jenom to vystřelí míč... Je potřeba si na to zvyknout,“ doplňuje Filip Hanzelín.

Minářovi se Ace Attack líbí, chybí mu prý jen jednodušší ovládání. „Zatím je to ve fázi, kdy je potřeba všechny změny nastavovat ručně přímo na ovládacím panelu. Řekl bych, že v dnešní době už by to mohlo jít lépe, třeba přes aplikaci. Tak, aby hráč – pokud nemá na kurtu trenéra nebo jiného asistenta – nemusel vždycky na pět minut přerušit trénink a jít stroj přenastavit. Ale i tak: pokud najdeme vhodný kurt, bude využívání snazší.“

Při občasném zapojení žákovských kategorií by mohlo být i větší. Pro ty nejmenší by asi byl Ace Attack těžkým soupeřem, navíc mu příliš „nechutnají“ měkčí míče, kterými se hraje v kategorii babytenis. „Ale od určité úrovně už by asi uplatnění našel,“ říká vedoucí trenér tenisové školy Jan Pecha. Ve chvílích, kdy by byl na využití nahrávacího stroje prostor a klid, postaral by se „plechový drak“ i o vítané zpestření tréninku dětí. Třeba na to dojde...

Na trénink returnu je „plechový drak“ ideální (Karolína Muchová)

Andrew Paulson

Nikola Bartůňková

NEJLEPŠÍ VÝSLEDKY HRÁČŮ I.ČLTK OD LISTOPADU 2021

MUŽI A ŽENY

Jonáš Forejtek – semifinalista ATP Challengeru v Lille (67 960 EUR)

Andrew Paulson – vítěz turnaje ITF v Ostravě, finalista a semifinalista v Monastiru a semifinalista v Trentu (vše 15 000 USD)

Markéta Vondroušová – semifinalistka turnaje WTA v Dubaji (703 580 USD)

Nikola Bartůňková – finalistka turnaje ITF v Istanbulu (60 000 USD), finalistka v Milovicích a dvakrát semifinalistka v Manacor (vše 25 000 USD)

DOROSTENCI A DOROSTENKY

Vojtěch Petr – vítěz turnaje ITF2 v St. Domingo a ITF3 ve Wolfsburgu, finalista ITF2 v Oberhachingu

Nikola Bartůňková – vítězka ITF1 ve Villeně a ITF2 v Rakovníku, finalistka ITF2 v Benicarlu (Šp.)

Lukáš Velík – semifinalista ITF3 ve Wolfsburgu

Filip Hanzelín – semifinalista ITF3 a dvojnásobný semifinalista ITF4 v Lotyšsku, vítěz ITF5 v Trnavě

Kryštof Švojr – finalista turnaje ČTS „A“ v České Lípě

Tomáš Zlatohlávek – vítěz turnaje ČTS „A“ v České Lípě, finalista ITF5 na Štvanici

Natálie Syrová – finalistka ITF5 na Štvanici

STARŠÍ ŽÁCI A ŽÁKYNĚ

Veronika Sekerková – vítězka U16 v Trenčanských Teplicích, semifinalistka U16 na Kypru, v Barceloně a v Milovicích

David Bruckner – vítěz turnaje U14 v Trnavě, v Prešově a v Polsku

Jakub Šmejcký – dvojnásobný finalista turnajů U14 v Izraeli, finalista U14 v Liberci, semifinalista U14 v Estonsku

MLADŠÍ ŽÁCI A ŽÁKYNĚ

Šimon Kabrhel – semifinalista Halového M ČR, finalista turnaje ČTS „A“ v České Třebové, semifinalista „A“ v Liberci

Sabina Vernerová – finalistka Halového M ČR

Dima Pšeničný – semifinalista turnaje ČTS „A“ v Prostějově a v Liberci

MAMI, TATI, CHCI HRÁT TENIS, ROZHODLA SE ANIČKA

Anička před tréninkem na Štvanici

Gymnastika ji nebavila, a tak jednoho dne překvapila tehdy čtyřletá **ANIČKA PODLAHOVÁ** (9) rodiče sdělením, že chce hrát tenis. „Nikdo nevíme, jak na to přišla,“ usmívá se maminka Zuzana. Rodiče dceři přání splnili a dva roky ji vozili do tenisové školičky do Střešovic. Když jim pak trenéři řekli, že by byl hřích neposunout ji tam, kde bude mít větší možnosti, zeptali se na Štvanici.

První dva roky se tady Aničce věnovala Andrea Vašíčková, aktuálně Jan Pecha. „Je pohybově nadaná, má dobře založenou techniku a hodně se zlepšila,“ přibližuje. Třetáčka teď trénuje čtyřikrát týdně a ve skupince vylepšuje pod vedením Pavla Jandy kondici. „Umí děti nadchnout, přizpůsobit tréninky i těm nejmenším, to se nám líbí,“ chválí trenéra maminka a Anička přikyvuje. Nepochybně jí však pomáhají i doplňkové sporty; každý týden chodí plavat do Plavecké školy Ponorka, v létě jezdí na kole a v zimě lyžuje.

V kategorii babytenisu už posbírala pár úspěchů. „Naposledy jsem se probojovala do štvanického Masters, předtím jsem byla pátá na Přeboru Prahy. A ráda jezdím do Berouna a Dobříše, tam vždycky něco vyhraju,“ usmívá se slečna, která už má na Štvanici kamarády. Nejvíc toho prý odehraje s Ivm Šenkyříkem, Lilien Šturmovou a Vildou Ročkem.

A protože hraje na Štvanici, fandí Markétě Vondroušové (a prý také Báře Krejčíkové), jejím nejlepším úderem je forhend a... „Umím i kraťas, ale ještě si na něj netroufnu úplně ze zadu,“ culí se školačka, jejímž andělem strážným je při cestách za tenisem maminka. „Musím říct, že jsme na Štvanici moc spokojeni. Pan Pecha nám pomáhá a rád ve všem, v čem je potřeba. Jsme sice sportovní rodina, ale tenis nás minul, k němu nás přivedla až Anička, takže je to potřeba,“ usmívá se paní Zuzana, která má doma ještě tři další malé „starosti“: synové Petr a Honzík se potatili a hrají hokej za Spartu, zatímco tříletá Anežka teprve uvažuje, co si vybrat. Inspiraci ale má.

Vivus
Domy plné života

BYDLENÍ PŘÍMO U METRA I PARKU

VIVUS KOLBENOVA
Praha 9 – Vysočany

www.vivus.cz

800 186 186

Babytenisová série I.ČLTK Praha Cup by Babolat byla už 26. v pořadí

DĚTI SLYŠÍ **NA POHÁRY**

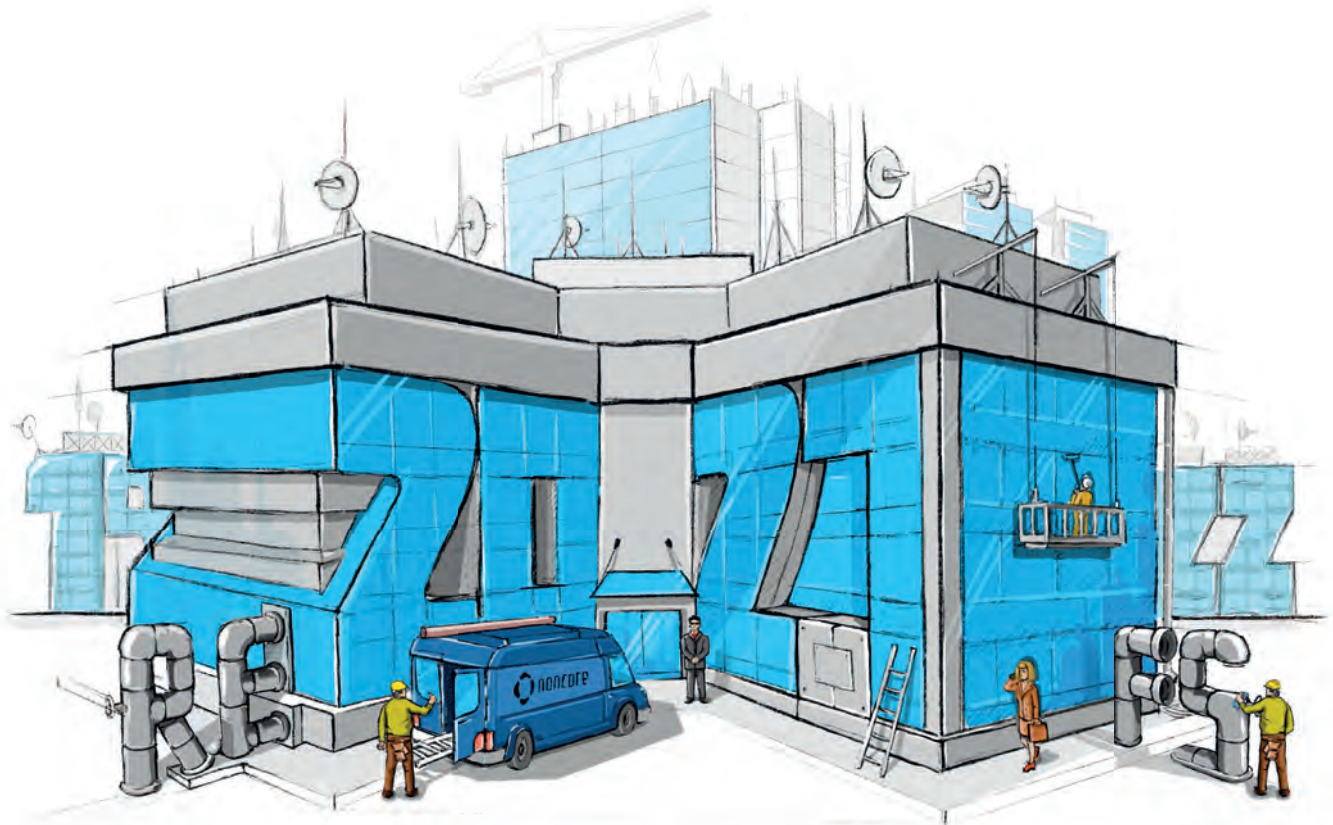
Vítěz Masters Adam Zikmund (vlevo) a Jakub Kynčl, jenž vyhrál celou sérii

V mnoha jiných klubech měli s účastí trable. Dokonce i na Spartě. Na turnaj kategorie babytenisu jednou dorazili jen dva kluci, jindy šest. I tohle jsou všudypřítomné následky covidu, který „ukradl“ v celorepublikovém měřítku závodnímu tenisu víc než čtvrtinu dětí v žákovských kategoriích! Na halových turnajích babytenisové série I.ČLTK Praha Cup by Babolat, už 26. v pořadí, se naštěstí nic takového nestalo.

„I proto snad můžu říct, že byla po všech stránkách úspěšná,“ těší organizátora Jana Pechu, jakkoli i on připouští, že k (početně) standardnímu obsazení většinou pár jmen chybělo. I tak se ovšem všechny čtyři turnaje i březnové Masters staly pěknou přehlídkou talentů kategorie babytenis. Zkrátka proto, že na turnaje

I.ČLTK jezdí rády děti z celé republiky. „I letos hráli pravidelně Moraváci, dokonce holčička ze Slovenska,“ přibližuje Pecha.

Důvodů je jistě víc; komfortním štvaničným zázemím a pěti hracími kurty počínaje a výtečnou organizací a pěknými cenami konče. „Od některých rodičů vím, že se

Real Estate Full Service

Páni kluci po Masters. S obřím tenisákem vítěz série Kynčl, třetí zprava vítěz Masters Zikmund a mezi nimi Vilém Plecítý z I.ČLTK. V dolní řadě je druhý zleva Matěj Halfar, vedle něj Vilém Roček a zcela vpravo Ivo Šenkyřík, všichni ze Štvanice.

Účastnice dívků části závěrečného turnaje; s velkým tenisákem vítězka Masters i celé série Nicole Kurylova z SK Hamr, třetí zleva stojí Anička Podlahová.

jim líbí i náš přístup a prezentace; to, jak s dětmi jednáme, že je vtáhneme do turnaje třeba i tím, že se podílejí na losování. Na co ale kluci i holky slyší nejvíc, to jsou velké poháry," usmívá se.

Největším magnetem pro rodiče i jejich ambiciózní potomky je však vidina zajímavé konkurence a měření s těmi nejlepšími vrstevníky. Vědí, že si na Štvanici zahrají kvalitní zápasy, které je posunou a díky kterým poznají, jak na tom doopravdy jsou. „Je pravda, že konkurence se tady pokaždé sešla velmi dobrá. Hráli i oba kluci, kteří ostatním trochu odskočili – Adam Zikmund a Jakub Kynčl, oba ze Sparty. Proti většině soupeřů mají navrch pohybově i technicky, ovládají širokou škálu úderů, jsou prostě o krok vpředu," zmiňuje Pecha jméno vítěze Masters (Zikmund) i celé série (Kynčl).

Co ještě ho na zimních turnajích potěšilo? „Kamarádké chování většiny dětí. Mnohé spolu během dne tráví volné chvíle, povídají si. Z toho jsem měl radost. A samozřejmě z našich hráčů. Všichni se dostali do Masters a takový Ivo Šenkyřík udělal velký pokrok; ještě loni hrál s oranžovými míči a teď už se měřil s nejlepšími. Totéž Anička Podlahová, i ona se hodně zlepšila. Kvalitní zápasy, které jim určitě pomohly, si zahráli i Vilém Roček, Matěj Halfar, Vilda Plecítý a Lilien Šturmová, všichni členové družstva, které nás bude v září reprezentovat na mistrovství republiky," doplňuje Pecha.

VYUŽIJME PODMÍNKY. MÁME JE!

Pokračování ze str. 2

Jednou z věcí, které může nová situace přinést, je částečný návrat skupinových tréninků ve vyšším počtu hráčů. Zejména u dětí by to v rámci klubové přípravy nemuselo být na škodu. Jsem přesvědčen, že by měly obecně hrát víc mezi sebou, a to bez (rodičovského) stresu, zda se jedná o sparing „nahoru“ či „dolů"! Mezi pozitivní vlivy patří tzv. herní princip, často opomíjená a přitom velmi důležitá složka tréninku. Tenis je sportovní hra a rozvoj strategie a taktiky, vytváření taktických vzorců a herní

myšlení jsou pro budoucí výkon hráče klíčové. Ano, technická složka v přípravě malých tenistů převažuje. Nezapomínejme však, že děti nejsou malí dospělí; negativní vlivy rané specializace jsou zřejmé – syndrom vyhoření, zdravotní následky nebo vyčerpání adaptační kapacity.

Věřme, že i přes současné negativní aspekty zejména ekonomického charakteru se českému tenisu podaří oslovit další mladou generaci, která bude úspěšně reprezentovat.

Musíme však využít aktuální podmínky a efektivně s nimi pracovat. Jen v Praze funguje přes 150 registrovaných klubů, velmi kvalitně nastavený turnajový systém, hráči do 12 let mohou porovnávat výkonnost skoro každý víkend a téměř nemusejí cestovat do zahraničí, pořádáme mezinárodní turnaje všech věkových kategorií, tréninkové možnosti v klubech a centrech jsou celoroční, hráči mají domácí vzory i kvalitní trenéry... To by mělo k úspěchu stačit.

Jan Pecha

POJISTÍME VÁS VE VŠECH SMĚRECH

Česká podnikatelská
pojišťovna

Co chybí juniorům nejvíc, to jsou odehrané zápasy. I ty tréninkové.

Nešidte objem ani tréninkové sety a počítejte si zápasy, radí Jaroslav Jandus

HRAJTE O VÍKENDECH

Tématu, o kterém píší tentokrát, už jsem se v minulosti několikrát dotkl. Protože ho ale považuji za velmi důležité, chci se mu věnovat důkladněji. Jde o některé principy režimu přípravy, chcete-li organizace tréninku. Možná si někteří řeknou, že jde o detaily, ale – nemyslím si to. Z mého pohledu jde o zcela zásadní věci.

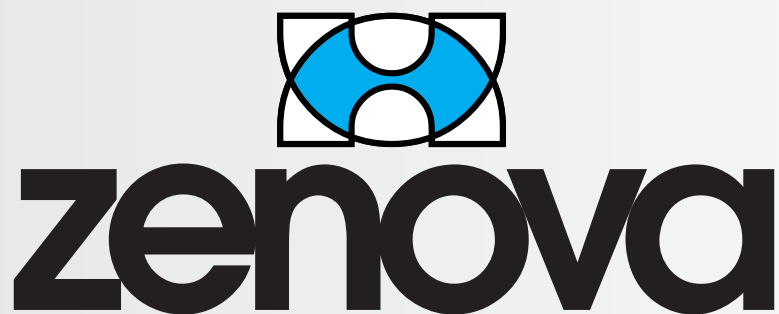
Aniž bych dělal mezi kolegy trenéry anketu, myslím, že se shodneme, že v žákovském věku, řekněme do třinácti let, je obvyklé (a stačí to) trénovat jednou denně a tedy po vyučování. Od jedné či dvou odpoledne mohou být ti, kteří chtějí dát tenisu maximum, až do šesti do sedmi večer v klubu. Strávit dvě hodiny na kurtu, případně přidat kondici. (U této věkové kategorie preferuji spíš pojem pohybová nebo koordinační příprava.)

S přechodem mezi juniory, tedy ve čtrnácti letech, už by měl starší žák či žákyně zařadit jednou nebo dvakrát týdně dvoufázovou přípravu, aby si na ni začal zvykat. Jakmile totiž vkročí mezi juniory, stane se z toho rázem každodenní nutnost.

V dorostenecké kategorii už má dvoufázový trénink převládat, čtyřikrát týdně tři hodiny na kurtu by měly být

samozřejmostí, k tomu kondice. A co je podstatné: aby měl trénink potřebnou kvalitu, musí být mezi dvěma fázemi tenisu pauza na odpočinek a doplnění energie. Ideální je tedy první fáze dopoledne a druhá odpoledne. Což už ovšem znamená zajistit si pravidelné uvolňování ze školy.

Variant je samozřejmě víc, první fázi lze odehrát od 9 hodin, nebo až od 12,

Poskytované služby:

- ✓ Správa nemovitostí
- ✓ Technické služby
- ✓ Generální úklidy
- ✓ Zahradnické služby
- ✓ Administrativní služby
- ✓ Komplexní úklidové služby

O nás:

- ✓ Celorepublikové pokrytí
- ✓ 24 hodinová havarijní služba a Help desk
- ✓ Profesionální vybavení
- ✓ Intrasoft – software optimalizující náklady klienta
- ✓ Ekologicky šetrné čisticí prostředky

ZENOVA services s.r.o.
Biskupská 1065/1, 110 00 Praha 1
T - 224 223 116, E - zenova@zenova.cz
www.zenova.cz

jde však o to, aby mezi první a druhou fází byl vždy určitý prostor. Pokud přijde hráč do klubu ve dvě odpoledne a chce s půlhodinou pauzou odehrát dvakrát 90 minut a případně navázat kondicí, je to špatně. Právě proto opakovaně tvrdím, že kdo to s tenisem myslí vážně, měl by zhruba od 15 let studovat internetovou školu. A nejen kvůli přípravě. Ještě zásadnějším důvodem je počet zápasů, a tedy turnajů, které by měl odehrát. Nepovažuji totiž za schůdné, aby jel někdo na dva nebo tři turnaje do Turecka a přitom absolvoval standardní (nebo i individuální) školní docházku.

Za ty roky na Štvanici jsem viděl a stále zblízka sleduji přípravu a přístup desítek talentovaných hráčů. A každý den si znovu uvědomuji, jaké dělají chyby. Někdy je to nevědomost, jindy nedůslednost nebo mávnutí rukou nad „detailem“. Možná patříte k těm, kteří také některou z povinností níže nedělají tak, jak by měli, potom ale váš přístup není systematický, o profesionalitě nemluvě.

Mnozí junioři trénují od pondělí do pátku a o víkend si dopřejí (téměř) volno. Je to velká chyba, která limituje objem tréninku. Budu-li konkrétní, žákovská kategorie do 13 let by měla odehrát 12 hodin týdně, junioři ve věku 15–16 let už 15 hodin a ti šestnáctiletí a starší by měli na kurtu strávit 18 hodin i víc. Z toho logicky plyne, že jeden den volna týdně je v pořádku, ale dva už rozhodně ne. Dvě, tři, nebo dokonce víc neodehraných hodin týdně se totiž musí projevít.

Pozor: nejsem proti tomu, aby si hráč dopřál jednou za měsíc, zejména v období delší přípravy, tedy například v zimní sezoně, volný víkend, nebo i tři dny v kuse. Aby si od tenisu odpočinul a vyčistil si hlavu, odjel třeba na hory. (Nemám ale na mysli prodloužený víkend u babičky s ležením na gauči a buchtami!) Ale v dalších třech týdnech do měsíce už vidím prostor jen na zmíněný jeden den volna týdně.

S tím souvisí další zdánlivý detail. Hráč si někdy naplánuje volno na sobotu, ale když celý čtvrtek prší, nedokáže zareagovat a dopřát si ono volno ve čtvrtek a v sobotu jít trénovat. Plánovaný den bez tenisu

zkrátka platí a po deštivém čtvrtku to znamená minus další tři hodiny na kurtu. Když se něco podobného stane co čtrnáct dní, je to šest hodin měsíčně; to už není zanedbatelné a narušuje to systematickост přípravy. Když to dovedu ad absurdum: je to například minus šest hodin tréninku čopovaného bekhendu nebo voleje. A v dalších zápasech pak minus několik bodů.

Mluví-li o dnech bez tréninku, někteří hráči si po příjezdu z turnaje vezmou i dva dny volna. Pokud hráli finále, případně utrhli nějakou bolístku, může to být v pořádku. Ale pokud se nezadaří a prohrají v prvním nebo ve druhém kole, je to (z pohledu fyzické zátěže) jako kdyby na turnaji ani nebyli a není důvod si dopřát volno.

JAROSLAV JANDUS

Sedmnáct let byl šéftrenérem I.ČLTK, působil i u fedcupového týmu; pracoval mj. s Krajíckovou, Kleinovou, Chládkovou či Bartůňkovou

Velkou chybu v režimu přípravy vidím i v tom, že mnozí se brání zařadit mezi své „pracovní“ dny víkend. O sobotách a nedělích si dopřávají volno, aniž by zohlednili náročnost kombinace školy a tenisu. Ptám se, proč si neuleví ve všední dny? Nevezmou si volno od tenisu ve středu nebo ve čtvrtek, kdy mají výuku, a tréninkový objem nedoženou o víkend? Tehdy mohou v pohodě odehrát dvě fáze, za sobotu a neděli klidně čtyři tréninkové zápasy! Speciálně v Praze by jim to přineslo i další drobné výhody, například pohodovější dopravu a ušetřený čas na cestě.

Jednou z největších chyb, které u juniorů pozoruji, je právě nedostatek odehraných zápasů, respektive turnajů. Stará pravda přitom říká, že hráč roste nejvíc v zápasech, že tenis ho naučí (v ostrém zápase) soupeř. Proč? V zápase většinou nejde nic podle plánu a očekávání. Každá výměna je odlišná, je potřeba ukázat i čtyři pět různých úderů. Je potřeba hrát pod tlakem, který v tréninku neexistuje.

Každá výměna začíná servisem nebo returnem; tyhle údery bývají v přípravě v pozadí. Je potřeba se vyrovnávat se stresovými situacemi, zvládat koncovky gamů, odvracet brejkbody, srovnat se s nepříznivým vývojem zápasu...

Důvodů menšího počtu odehraných zápasů může být víc, jistě mezi ně patří i finanční náročnost cest do zahraničí. Některé důvody jsou ale k zamyšlení. Třeba nechuť se konfrontovat. Nebo neochota hrát domácí „áčko“, když už válčím o body na akcích ITF. Domácí akce zkrátka někteří berou jako nepodstatné. A to je chyba, protože by na nich mohli odehrát dobré zápasy a brát je minimálně jako přípravu na (důležitější) zahraniční turnaje.

Opakovaně se snažím vysvětlovat, že by si hráči měli po sezoně sednout s rodiči a trenéry a spočítat odehrané zápasy za uplynulý rok. Nemyslím, že to většina hráčů dělá, vyhodnocuje a snaží se to změnit. Obecně lze říct, že třináctiletí starší žáci by měli odehrát zhruba dvacet turnajů za rok plus mistráky, což by mělo být kolem 60–80 zápasů. U starších hráčů už se počet turnajů blíží třicítce, což je ke stovce zápasů ročně.

A když mluví o zápasech: málo je i odehraných setů při sparingu (mělo by jich být 8–10 za týden, ale běžná praxe jsou tři...), o kompletních zápasech nemluvě. Klasicky platí, že se odchází z kurtu za stavu 6:4, 2:2. Většina hráčů zkrátka raději trénuje, občas přijde k slovu výmluva, že „já jsem dopoledne nehrál (rozuměj netrénoval, nehitoval), tak sety hrát nechci“. A pokud trenér trvá na svém, stane se i to, že má hráč tendenci takový sparing uraženě vypustit.

Některé postřehy uvedené výše se mohou někomu zdát jako detaily. Ale pokud se takových chyb vloudí do přípravy víc, v souhrnu mohou mít na výsledek až nečekaný vliv.

Zamyslete se tedy nad režimem přípravy a nad odehranými hodinami, tréninkovými sety a zápasy. Pamatujte, že do 13 let věku je třeba odehrát 12 hodin týdně, od 15 do 16 let už 15 hodin a od šestnácti let výš 18 hodin i víc. A trénujte o víkendech, kdy je na to dostatečný prostor.

CITY VIEW
HOUSE

ISO PRAHA
DEVELOPMENT

NADSTANDARDNÍ VILA S PANORAMATICKÝM VÝHLEDEM NA PRAŽSKÝ HRAD A VYŠEHRAD

www.iso-praha.cz, e-mai: rybin.j@iso-praha.cz

S T A V B A Z A H Á J E N A

Přeplněná recepce; vlevo Barбора Martincová, vpravo Jindřiška Anderlová a uprostřed starší dcery na návštěvě

MAMKY NA RECEPCI

aneb jak mít dcery každý den pod kontrolou

Pracovně se míjejí, jedna předává službu druhé. Pokud se ale najde chvilka na popovídání, rády ji využijí. „Jenom Bára totiž chápe, co jsme obě prožívaly a pořád prožíváme, když jsou holky na turnajích. Jiným se to těžko vysvětluje,“ říká **JINDŘIŠKA ANDERLOVÁ** o setkáních s **BARBOROU MARTINCOVOU**. První je maminkou Markéty Vondroušové, druhá Terezy Martincové. A obě před časem vpluly do štvánické rodiny jako recepční.

„Když člověk rád mluví s lidmi, je to bezva práce. Opravdu mě to baví, jsou tady samí fajn lidi. A občas za námi přijdou (nejen) naše holky a řešíme spoustu zásadních věcí,“ usmívá se paní Barбора. Na recepci si to před dvěma roky vyzkoušela jako záskok během Prague

Open a pak už trpělivě čekala, až se uvolní místo. Že může být tak blízko sportu i oběma dcerám (protože i mladší Kristýna hraje tenis) je prý terno.

Než začala dělat starší Tereze řidičku, manažerku, rádkyni i spřízněnou duši na

turnajích, tančila v Černém divadle Jiřího Srnce. Po narození Terezky a mateřské dovolené pár let pracovala, ale postupně ji pohltil tenis. Nutně a nevyhnutelně.

„Dělala jsem atletiku, o tenise jsem toho moc nevěděla. Pak jsem ale s Terkou

začala jezdit a postupně ho poznala ze všech stran. Partner je tenisový trenér, Terku k tenisu přivedl a dal jí základy, ale jezdila jsem s ní od začátku já. On musel vydělávat. Moje specializace byla dojet z bodu A do bodu B přesně v určeném čase," směje se někdejší štrekám za volantem. „Roky to bylo tak, že Terka objížděla kvalifikace. Na poslední chvíli se dozvěděla, že se do kvaldy dostane, ale musí přijet nejpозději v tolik a tolik, jinak má smůlu. Když o tom tak přemýšlím, nikdy jsme neprijely pozdě..."

Jindřiška Anderlová spojila dosavadní život se zdravotnictvím. Roky pracovala jako nutriční terapeutka, posledních patnáct let byla šéfkou stravování v karlovarské nemocnici. Od 1. března ji vídáte v klubové recepci.

„Už jsem ze své profese potřebovala vystoupit. Odpočinout si, změnit vzduch. Taky jsem chtěla být blíž Maky. Do toho se mladší dcera Julie hlásila na střední školu, tak jsme si řekli, že to zkusí v Praze a případně se přestěhujeme. Vyšlo to a já plánovala, že si najdu práci mimo obor," přibližuje. Původní profese ji však ještě jednou doběhla; nabízelo se totiž místo v jedné pražské porodnici. Brzy však bylo jasné, že tudy už cesta nepovede. A tak paní Jindřiška konečně udělala vytouženou změnu.

„Tohle je to, co jsem potřebovala. Teď jsem zodpovědná jen sama za sebe a ne za dalších třicet čtyřicet lidí. Báví mě to a chodím domů s čistou hlavou. Ano, někdy je tady šrumelec, že si večer ani nezapnu televizi," směje se, „ale tohle je ta změna, kterou jsem si přála."

Navíc je blízko oběma dcerám; mladší Julii má doma, k Markétě to má z Karlína do Libně kousíček pěšky. „I na Štvanici. Když je hezky, projdu se po cyklostezce. Jinak jezdím tramvají. Ale upřímně: po roce si na Prahu pořád ještě zvykám a v některých směrech se necítím komfortně. Třeba když jedu večer ze Štvanice domů..."

Povinnosti recepční už mají obě dámy v malíku. „Jenom kdyby za mě někdo vypisoval účty; jeden zaplacený kurt rovná se tři doklady," povzdechne si s úsměvem paní Bára. Ale nestěžuje si.

Když člověk rád mluví s lidmi, je to bezva práce. Opravdu mě to baví, jsou tady samí fajn lidi.

Barbora Martincová

„Jsu tu prima lidi a relativně volnější režim. Na druhou stranu jsou chvíle, kdy je mumraj, protože jedni přijdou, druhí platí a do toho zvoní telefon s objednávkou... Ale k večeru se dá přečíst i kousek knížky."

Recepční také vypisují rozvrhy, berou rakety na vypletení nebo balíčky k vyzvednutí. Obě dámy si však užívají i jeden příjemný bonus: pokud jsou Markéta s Terezou v Praze, vidí se s nimi pětikrát týdně.

„Na turnaje už s Terkou nejezdím, doprovází ji přítel Honza, nebo jezdí se Zapim (trenérem Pavlem Zádrapou – pozn.). Takže tady se můžeme vidět a něco si říct. Vlastně to platí i o mladší Kristýnce; tady je družná, zatímco doma se mnou moc nemluví, nemá totiž čas," usmívá se Barbora a Jindřiška přitakává: „Mám to k Markétě kousek, ale je fajn, že se tady potkáváme. Užívám si to, protože dřív jsme byly odkázané na dojíždění a do Sokolova to není kousek; byla období, že jsme se dva tři měsíce neviděly. Teď ji vídám pětikrát týdně hodinu; úžasný nadstandard, to se mi od jejich čtrnácti let nestalo..."

Být dceři nablízku má prý i další výhody, třeba při péči o podklady pro účetnictví. Nebo když Markéta se Štěpánem potřebují pohlídat kočku. Anebo když se (výjimečně) hodí, aby maminka něco dobrého uvařila.

„Když si teď zpětně uvědomím, že tady byla Maky jako holka sama... Teď to považuju za naprosté šílenství. I když už Prahu rok intenzivně nasávám, pořád se v některých chvílích necítím jistě. Když jdu večer pěšky na Florenc na tramvaj a uvědomím si, kolik toho tady Markéta nachodila... Na druhou stranu musím říct, že byla spolehlivá a nikdy mě nenechala bez informací, pokaždé zavolala, jak slíbila. A já jí věřila, že nikde netraždá. I díky té své povaze to asi dotáhla tak daleko."

Právě o tomhle si spolu obě dámy z recepce rády povídají. O nekonečných

obavách a starostech, které zná málokdo, o nervech a trpělivosti, otlacených palcích, které dcerám držely, telefonátech na druhý konec světa. Teď už jsou v mnoha ohledech klidnější a s Markétou a Terezou se i díky práci na Štvanici pravidelně vídají. Krom toho si pochvalují příjemné prostředí, úsměvy členů i možnost upravit si služby tak, aby tu a tam mohly vyjet na turnaj.

„Mám dvacet služeb měsíčně, ale pokud si s ostatními vyjdeme vstříc a domluvíme se, ta možnost je. To je ve standardním zaměstnání nemyslitelné; když jsem dřív s Markétou někam jela, padla na to dovolená, takže na tu skutečnou už nebyl čas," přibližuje Jindřiška Anderlová.

A propos: paní Báře se poslední tenisový výlet nevydařil. V únoru totiž v Petrohradu dostala covid! „Já jsem přitom tak opatrná! Nechtěla jsem s Terkou jezdit, abych ji neohrozila a nevyndali ji z turnaje. Před Petrohradem jsem samozřejmě byla na testech, i po přiletu, ale po dvou dnech byl další test pozitivní. Terka mohla naštěstí hrát dál, já byla v izolaci. A asi mě tam nechtěla nechat samotnou, tak otočila zápas prvního kola se Zvonarevovou; kdyby to nezvládla, letěla by totiž do Dubaje, ale takhle už to – když jí pak navíc skrečovala Rybakínová – nestihla. Z Petrohradu jsem ale nic neviděla, z hotelového okna jen silnici a vzhadu probleskující Ermitáž..."

Až tedy uvidíte poblíž recepce malý hlouček dívek a dam, vězte, že „službukonající" je jedna z tenisových maminek. A zrovna probírá s dcerou či dcerami (a nejen s nimi) příští plány, zdravotní trable, anebo večerní menu. A co je nejdůležitější: vždycky u toho budou úsměvy a dobrá nálada.

„Jinak to nejde. Všichni jsou tady fajn, žádní bručouni. Snad i proto, že sem chodí za zábavou, za sportem. Takže i když člověk výjimečně něco splete, nic se neděje," popisuje paní Bára. A mimochodem: mít dcery každý den pod kontrolou prý také není úplně špatné.☺

Jsem bosenský Japonec, usmívá se Jovo Savič. Bez tenisu a Štvanice nemůže žít

ŠÉF V KUCHYNI

Restaurace s výhledem do zahrady vnitrobloku ve Slovanském domě je skrytá před ruchem metropole, zato vyhlášená. **JOVO SAVIČ** (59) se o své Kogo stará se stejnou vášní, jako když ho před lety otevíral. I proto k němu spousta hostů chodí pravidelně, skoro jako na návštěvu. Není divu, rodák ze Sarajeva oblažuje chuťové buňky Pražanů už třicet let. A skoro stejně tak dlouho hraje tenis na Štvanici.

Proč jste vlastně před lety přišel do Československa?

„V Jugoslávii byla válka. Asi tři měsíce po jejím začátku jsme s rodinou odjeli do Řecka; známý nám půjčil byt a chtěli jsme tam přečkat, než se budeme moci vrátit do Sarajeva. Stále se mluvilo o připravovaných dohodách a o tom, kdy válka skončí, ale pořád se nic nedělo. A tak nebyla jiná možnost, než odjet...“

Proč zrovna do Prahy?

„Všichni se hrnuli do Německa a do Anglie, ale já nechtěl být závislý na sociálních dávkách, chtěl jsem pracovat. Od krajanů jsem se dozvěděl, že Praha je fajn, že jsou tady milí lidi a dá se tu sehnat práce, nebo bez velkých peněz rozjet nějaký malý byznys. Tak proto.“

Vím, že jste měl restaurace už v Sarajevu – jste vyučený kuchař?

„Jsem. Naučil jsem se vařit ve vyhlášeném institutu Pelikan v Poreči na Istriji. Nebyla to klasická škola, spíš akademie. Měla velkou kvalitu a certifikát z ní váhu; kdo se chtěl naučit nadstandard, učil se tam. Jezdil jsem tam dva roky a skončil po olympiádě v Sarajevu 1984. Získal jsem diplom, se kterým jsem klidně mohl jít řídit hotel v Miláně nebo v Madridu. Otevřel jsem si ale v Sarajevu restauraci a než začala válka, tak i druhou, měl jsem i dva butiky s dámskou módou...“

Teď máte dvě restaurace v Praze a jednu v golfovém resortu. Jste ještě pořád šéfkuchař, nebo už hlavně boss?

„Obojí. Jsem boss, ale pořád trávím hodně času v kuchyni, protože mě to

baví. A protože je tu otevřená kuchyně, mám tam i perfektní přehled. Všechno vidím a o všem vím.“

A jste v restauraci skoro pořád, je to tak?

„Trávím tu celý den, jenom od čtyř do půl šesté bývám na Štvanici. Neumím si představit, že by to bylo obráceně, že bych celý den ležel u bazénu a nic nedělal a chodil do restaurace jen na kontrolu. Můj život je tady. Ale když vyrazím na tenis, nebo strávím hodinku u bazénu s aperolem, ohromně mě to nabije a zase se těším do kuchyně.“

Jak často hrajete?

„Než mě v dubnu chytla záda, tak čtyřikrát týdně. Teď se trochu bojím, abych si neublížil. Kvůli práci samozřejmě. Ale snad se to zase vrátí do starých kolejí.“

Čím to, že jste zakotvil právě na Štvanici?

„Díky synovi Stefanovi. Vozil jsem ho do klubu na tréninky a brzy jsem začal hrát sám. Musel jsem, abych mu případně uměl poradit. (usmívá se) A tenis mě chytil. Postupně jsem se seznamoval s členy klubu a zjistil, že Štvanice je nejen kousek od mé restaurace, ale že se tam cítím dobře. Schází se tam komunita, která mi vyhovuje. Zná se i se závodními hráči a s Ondrou Mackem si na kurtu užijeme spoustu legrace. A taky si neumím představit, že bych si ze Slovanského domu odskočil na tenis do Záběhlic – to by bylo trochu z ruky.“

S kým na Štvanici hrajete?

„Nejvíc s Ondrou Mackem. Máme svůj systém tréninku i soutěží, pěkně se při tom hecujeme. Taky si rád zahraju s Lubošem Zahradníkem, s Petrem Šimůnkem, s Láďou Horčíčkou...“

Jovo Savič v kuchyni restaurace ve Slovanském domě. Tady je ve svém životě.

ALLINEX

kuchar@allinex.cz

Odborný garant ve stavebním poradenství, investicích a inženýringu
a specialista v oblasti fotokatalytických nátěrů FN NANO®

- Realizujeme nové technologie sloužící k ochraně vnitřních i vnějších prostor budov a k aktivní ochraně proti bakteriím a virům
- Poradíme vám při výběru správného nátěru, materiálu a jeho použití
- FN NANO® je nejlepší volba pro zákazníky, kteří preferují nanotechnologii 21. století

Takhle vítá Jovo Savič své hosty

Jaký jste hráč? Jak hrajete třeba s Lubošem?

„Luboš je lepší. *(usmívá se)* Ale myslím, že na svůj věk nejsem špatný, že hraju celkem slušně.“

Takže jaké máte zbraně?

(směje se) „Nevím, jestli zbraně, ale mám docela solidní forhend i bekhend jednoruč. A Honza Kurz říká, že i výborný servis.“

Turnaje ale nehrajete – proč?

„Na turnaje nemám čas, strávit v klubu celý den zkrátka nemůžu, musím být v restauraci. Mám na tenis čtyřikrát týdně hodinu a půl. Zahraju si, vykoupu se a jedu zpátky.“

Když vás poslouchám, dopřejete si vůbec někdy dovolenou?

„Spíš jen víkendy u moře. Na Sardinii, v Andalusii. Té teď dávám přednost, baví mě víc. Na Sardinii je nejlepší moře, ale ve Španělsku lepší zábava. Andalusie je úžasná – neskutečně dobré jídlo, zábava na pláži, pěkná hudba, krásné bary a diskotéky...“

Takže tenis je pro vás také něco jako dovolená...

„Úžasný relax, ohromně mi pomáhá v práci. Trávím v restauraci hodně času, bývám tu do jedné po půlnoci a v sedm ráno už zase odemykám. Ale pět hodin spánku mi stačí. Nabíjí mě to, že se zpotím při tenise, dám si sprchu a jsem zase plný energie a letím do restaurace.“

Do které?

„Do Slovanského domu. Do těch dalších jezdím výjimečně; mám tam

personál, na který je spolehnutí. Třeba na Albatrossu jsou kluci, kteří u mě pracují dvacet let. Slušní, šikovní, výborní kuchaři. Jezdím tam jen kvůli administrativě nebo logistice, jinak bych ani nemusel.“

Před lety jste měl restauraci i na Štvanici...

„Vláda Šavrdy mě o to tehdy požádal. Byla jiná doba, tolik restaurací jako dnes zdaleka nebylo. Na obědy jsme měli pořád plno, chodili k nám lidi z Karlína i z Holešovic, na Štvanici se hrálo i víc (a větších) turnajů. Nebyl to žádný byznys, dělal jsem to spíš z lásky ke klubu, kde jsem absolutně spokojený. Už ani nevím, proč jsem tehdy skončil, asi mě to přestalo bavit...“

Jestli to není obchodní tajemství – na čem stojí úspěšná restaurace?

„Nemůžu říct jednu věc, je to celý komplex. Hezké prostředí. Dobří číšníci. Výborné suroviny. Mašiny v kuchyni. Super vzduchotechnika. Dobré sklady. Je toho moc... Ale nejdůležitější je personál. Když člověk udělá dobré jídlo a číšník deset minut hledá, komu ho dát na stůl, je to celé zkažené.“

Kdybych řekl, ať mi teď něco dobrého přinesete na stůl, bude to asi chobotnice, ne?

„Chobotnice je naše specialita, ale zrovna dneska by to byl tuňákový tatarák. Ráno přišel tuňák z Řecka, doteď jsem ho boural. Úžasný. U nás umíme nejlepší ryby ve městě. Jsme hodně dobří na syrové tataráky, carpaccia, sašími. Hodně mi na tom záleží, vím, že lidi to mají rádi. A já jsem takový bosenský Japonec, dělám to rád.“ *(usmívá se)*

A asi dost dobře. Po michelinské hvězdě prý ale netoužíte...

„Ne, to není téma. Na talíři musí být hezky naservírované dobré jídlo, pěkná porce. I kvůli té velikosti těžko můžeme získat Michelinu. A taky pro naše hosty je lepší, že ho nemáme, protože by všechno bylo dražší...“

Ještě se musím zeptat, co vlastně znamená název vašich restaurací – Kogo?

„Koko je italsky kuchař. A kogo je starý název pro kuchaře, který vařil na lodi. Takže lodní kuchař.“

Kvalita prověřená časem

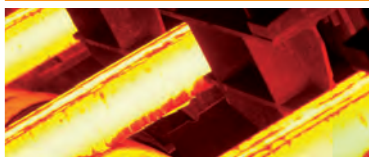
► KONTISLITKY :: BLOKY :: BRAMY :: SOCHORY :: KOLEJNICE

:: DROBNÉ KOLEJIVO :: ÚHELNÍKY ROVNORAMENNÉ

:: KRUHOVÁ, ČTVERCOVÁ A ŠESTIHRANNÁ OCEL

:: TYČE TAŽENÉ A LOUPANÉ :: PLOCHÁ A ŠIROKÁ OCEL

:: VÁLCOVANÝ DRÁT :: BETONÁŘSKÁ OCEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY

MORAVIA STEEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY, a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000,

739 70 Třinec, tel.: +420-558-531 111, fax: +420-558-331 831, www.trz.cz

MORAVIA STEEL a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000, 739 70 Třinec,

tel.: +420-558-537 301, +420-558-535 865, fax: +420-558-324 355,

www.moravia-steel.cz

Mistrovství chce čas

HB
BECHYNĚ
HODINÁŘSTVÍ